

Θωμάτων) σκύβει μὲ πόθο ἡ νεοελληνικὴ ποίηση, μὰ μέσα στάγνα της χέρια δὲν ἀποκρυσταλλώθηκε ἀκόμα πλαστικὰ τὸ ἥρωεν νερό. Δὲν κράτησε ἀκόμα στὰ χέρια της τὴν μεγάλην μορφὴν τοῦ Διγενῆ 'Αχρίτα, ὅλον, νὰ ποῦμε, καθὼς μᾶς φάνταξε ὑστερ' ἀπὸ τὰ γνωστὰ μεσαιωνικὰ ποιήματα ποὺ τυπωθήκαν, καὶ καθὼς δίνει ἀφορμὴ γιὰ τὸ μελέτημα τῆς μορφῆς αὐτῆς ἡ ἔρευνα τῶν ξένων καὶ δικώνε μας σοφῶν ἀπάνου στὰ ποιήματα ἐκεῖνα καὶ στὴλλα τὰ δημοτικὰ τραγούδια τοῦ ἁκριτικοῦ χώρου. Μὰ μήτε ποὺ εἴτανε δύνατὴ τέτοια ἔμπνευση πρὶν ἀπὸ τὰ 1875. Κι ἔξιζει νὰ σημειωθῇ πώς τὸ ἀντελματικό τοῦτο στὴν ἱστορία τοῦ καθιστοῦ μας τοῦ Διγενῆ 'Αχρίτα συνέπεσε μαζί μὲ τὸ θαμποχάραμα μιᾶς νέας ποιητικῆς ἐποχῆς ἀπὸ τὸ 1880 καὶ δῶθε. Μὲ τὸ θαμποχάραμ' αὐτὸ, καθὼς καὶ ἔλλοτε τὸ σημείωσε⁽¹⁾, δὲν είναι ξένη καὶ ἡ ἐπιφρύνη τοῦ συγγραφέα τῆς «Νεοελληνικῆς Μυθολογίας». Τὸ ἐπαγγελμένο ποίημα, καθὼς τέλαφρος ἄνοιξε ἀπόμακρα δὲ Πολίτης, πιστεύω πώς σιγά σιγά προετοιμάζεται ἀπὸ τὴν γενεά μας τὴν ποιητική. Όμως είναι δύσκολο ἀπὸ τώρα νὰ ξεχωριστῇ καὶ νὰ γνωριστῇ καὶ νὰ τιμηθῇ καθὼς πρέπει τέτοιο προετοιμασμού.

Μπορεῖ κανεὶς νὰ μαντεύῃ, ἀπὸ τὰ σημεῖα ποὺ δείχνονται, ἀναμεσά στὴλλα, πώς ο νέας ποιητής, ἐκεῖνος ποὺ, στὸ πεῖσμα τοῦ λογιωτατισμοῦ, τὸν ἔδιωξε τὸ λογιωτατισμὸν ἀπὸ τὸν κόσμο του, καὶ παραδέχτηκε γιὰ κάθε του νόημα τὴν γλῶσσα τὴν δημοσικὴν, ἐκεῖνος ποὺ γιομῆται τὸ πατέροι του ἀπὸ τὰν αβρυτικὰ γερὰ τῶν ἑθνικῶν πηγῶν, ἀρχίζει νὰ ἔρωτεύεται μὲ τὴν εἰκόνα καὶ νὰ πείρνῃ δύναμην ἀπὸ τὸ σύμβολο τοῦ Διγενῆ. Ὁποιος προσέχει στὸ ζετύλιμα τῆς ποίησής μας θλέπει πότε σὲ δυὸ τρεῖς στίχους, πότε σὲ καρματικά, πότε σὲ πιὸ συμπληρωμένα ποιήματα κατέ: ἀπὸ τὴν ζωγραφιὰ τὴν διγενιτικὴν, κατέ: ἀπὸ τὴν ἐμπνευσην κι ἀπὸ τὴν ἀστραφὴ τὴν ἀκριτικὴν. Ἀπὸ καὶ ρὸ οἱ σύγχρονοι ποιητές μας ἀρχίζουν καὶ δανείζονται ἀπὸ τὸν κύκλο ἐκεῖνο-τὰ δανεικά τους λογῆς λογῆς. Ἀτύχημα πώς δὲν ἔχω ἔτοιμα τώρα τὰ δύναματα τῶν ποιητῶν μής ὅλων καὶ τὰ σχετικὰ δείγματα ἢ ἔργα. Σημειώνω πρόχειρα δ, τι μοῦ ἔρχεται στὸ θύμηση τὴν στιγμὴ τούτη. Ὁ ποιητής τοῦ «Γύρου τῶν ρυθμῶν»

⁽¹⁾ Βλέπε «Γράμματα» του. Α. «Το θαυματουργόν
μιας φυγῆς».

ΨΥΧΑΡΙΣ

Η ΑΡΡΩΣΤΗ ΔΟΥΛΑ

Ο Αντρέας ἀνήσυχος κι ἀφτὸς γιὰ τὴ δύσ. "Ε-
τρεχε ἀπὸ τὴ μιὰ κάμαρα στὴν ἡλληνε. Σκότη δὲν
εἶχε καὶ νὰ δῷτε ποὺ τοῦ χρεῖε κιόλας. Ἡ ἐνέργεια
τοῦ ἔδινε πεντα θάρρος. Απελπιζόταν μόνο σὰν
ἔβλεπε πῶς ἐρχότανε κατ: καὶ τοῦ ἐκοφτε τὴν ἐνέρ-
γεια. Κ' ἵσια ἵσια, ἐκείνο τὸ χειρώνα, ἔπεισε ἀπάνω
στὶς δυνατές του τὶς πλάκες ἔνα βαθρὸς ποὺ ἀδύνα-
το νὰ τὸ ξετινάξῃ, ἔπειδη χρειαζότανε ζένη ἐνέρ-
γεια νὰ τοῦ τὸ σηκώσῃ. Μιὰ κακορίζικη, ἀνόητη
ἀκατάστατη δουλειὰ που βαστοῦσε ἀπὸ τὸ καλοκαλ-
ρι. Ο γιός του δ Πάβλος, ἔνα παιδί δεκαεννιά χρο-
νῶ που σπουδάζε ἀκόμη στὴ Ναφτικὴ Σχολή, ἔπια-
σε στὴν ἑσοχὴ ἐργολαβίες μὲ τὴν ἀνιψιὰ τῆς "Αν-
νας, τὴ Λίζα, μιὰ νέα γυναίκα εἴκος: τριώ χρονῶ,

*). H. gavxi του στα 22δ μύλων.

έχει χρόνια τώρα πού καταγίνεται μ' ἔνα πολύστιχο ποίημα ποὺ ήρωάς του είναι διγενής Ἀκρίτας. Τὸ ποίημα ἀνέκδοτο κάποια κομψάτια του φανήκανε μόνο ἐδῶ κ' ἔκει. Δὲ θὰ περάστων τρία χρόνια ποὺ εἶδα σὲ μίδι ἐφημερίδα πῶς ἔνας Κύπρος ποιητής διέβασε σὲ κύκλῳ φίλων του δράμα μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «Διγενῆς Ἀκρίτας». Κάποιοι στίχοι τοῦ Χρυσοθεατίλη είναι σάδι μεταφερμένοι, πιὸ ἀπλωμένοι, ἀπὸ ἐπική ἀκριτικά λαογραφήματα, παρχωζθια καὶ τραγούδια. Κάποτε ἀκούσα τὸν Προβελέγγιο νὰ μᾶς ἐμπιστεύεται, καθὼς τὸ συνηθίζει, μὲ τὴν ἱερατικὴν του μεγαλοπρέπειαν, πῶς τὸ «Νικηφόρο Φωκᾶ», τὸ δράμα του ποὺ δλούνα τὸ γράφει καὶ τὸ γράφει, τόνε φαντάστηκε σὰν ἔνα Διγενῆ. Μέσα στὸ δράμα κύτο παλῆις κάποιο πρόσωπο, ἀνάμεσα στἄλλα, κ' ἔνας ἀκρίτας. Ο «Σιδερόκαρδος» τοῦ Δροσίνη, σὰν ἀπὸ κύκλῳ ἀκριτικὸ γεννημένος. Τοῦ Καρκαβίτσα διαματωλός —ξέρουμε μονάχα τὸ πρώτο του κεφάλαιο ἀπὸ ἔνα φύλλο τῆς «Ἀκρόπολης»— σὰν ἀκριτικὸ πεζοποίημα τοῦ ἡρωϊσμοῦ τὸ φαντάζομαι. Καὶ μέσα στὸ «Νουμάρι ποὺ ἔδωκε καὶ δίνει δείγματα, ἐδῶ πιὸ περίσσια κ' ἔκει πιὸ μετρημένα, τοῦ μεταχειρισμοῦ τῆς ζωντανῆς μας γλώσσας σὲ κάθε εἶδος λόγου, καὶ σ' ἄλλα φύλλα, ὅ. κ. N. Béniς μᾶς ξεφανέρωσε τὴν ἀκούραστη ἐνέργεια τοῦ νοῦ του σὲ φαζίματα κι ἀπάνου στὸν ἀκριτικὸ κύκλῳ. Καὶ θὰ εἴτανε μετριοφροσύνη ποὺ δὲ θέστεκ' ἐδῶ, νῷ μὴν ἀνασέρω πῶς δλόφωτος δισκιος τοῦ μεσαιωνικοῦ ἡρωα ἀπὸ γρόνικ τώρα σὰ μαγεμένα τὴν τραβᾷ καὶ τὴ δική μου τὴ φαντασία. Σ' ἐδῶ κ' ἔκει σκόρπιους στήχους μου, καθὼς οἱ «Ικμοὶ καὶ Ἀνάπαιστοι», δι «Χαριτούριος τῆς Κύπρος», δ «Δωδεκάλογος τοῦ Γύφτου», ἡ «Φλογέρα τοῦ βασιλιά», σημαδεύει τὸν οὐρανὸ τῆς φαντασίας μας, πότε μὲ τοῦ περτάστερου τὴ γοργάδα, πότε μὲ τοῦ κομήτη τὸ φεγγόβολο, δ ἕδιος δ Διγενῆς. Μά κι ἀπὸ χρόνια τώρα, στὴν ἀρχὴν ὄνειρευόμουνα νὰ ξαναστοχγεῖστω καὶ νῷ ξανπιαστῶ τὸ ποίημα τοῦ Διγενῆ, καθὼς μᾶς περισώθηκε στὰ χειρόγραφα τῆς Ὁξωνίας, τῆς Ἀντροῦ, τῆς Τσαπεζόντας· πιστὰ νὰ τάκολουθήτω ἔκεινα, καὶ μὲ τὴν προσπάθεια μονάχα τοῦ καθαρισμοῦ ἀπὸ τὰ ἄμουσα καὶ τὰ περιττά, καὶ νὰ τὰ ἐνοργανώσω, σύμφωνα μὲ τὴν ἕδια τὴ σημερνή, μὲ τὸ σημερνὸ τὸ στίχο. Τὸ καθέρισμα τοῦ ἀκριτικοῦ ἔργου πιὸ ἐννοεῖ δι Κρουμπάχερ γινομένο ἀπὸ τὸ χέρι του κριτικοῦ (καθὼς τὸν κανθάρεις στὸ λόγο του δ Πολίτη), ἔργο τὸ φανταστικα χαρασμένο ἀπὸ τὸ κοντύλι τοῦ ποιητοῦ

παντορεμένη, καὶ ποὺ ἡ ἔντρας της. ὁ Στέφανος Λινάρδος, εἴτανε ὑπαλλήλος σ' ἓνα Υπουργεῖο. Τὸν εἶχε πάρει ἀπὸ ἀγάπη, ἀπὸ ἐρωτα, ἵσως κι ἀπὸ κάτι περισσότερο, ἀπὸ λύσσα ἐρωτική. Ήσού δὲ βάσταξε, ἡ λύσσα, δὲ βάσταξε οὔτε τὰ τρία χρόνια πού περιτάνε ἀπὸ τὸ γάμο, ἐπειδὴ στὸ μεταξὺ διν πάθανε οἱ κοκκεταρίες, οἱ κερατσιτσιές, τὰ τσάπια καὶ τὰ νάζια, μ' ὅ τι παλληκάρι κι ἀν ἀπαντοῦσε. Οἱ φλιτζαρίες οἱ περίφρυμες, ποὺ λένε οἱ Ἐγγλέζοι καὶ τώρα οἱ Παρισιανοί. Πολλές φορές ὑποψιάστηκε ὁ ἔντρας της, τοῦ πόνεσε, μὰ δὲν ἤξερε τὸ τρόπο νὰ τῆς φερθῇ. Ξανάρχεται ἡ ἔβγενια της μὲ τὸν Πάβλο. Φρέσκος, νόστιμος, παχουλός κι ὅστι φαντάζεται χπειρός, τῆς γέμισε τὸ μάτι. Τὸ παιχνίδι κατάντησε κίντυνος γιὰ τὸ παιδί. Ἔφταιγε ἡ Αἰ-ζα, ἔφταιγε ὄμως κι ὁ μικρός. Ὁ πατέρας του, στὸ Χαμονοκόρρι, σὰ δὲν εἴτανε ἀκόμη τὰ πράματα προχωρημένα κ' ἐμοικάτε γιὰ γέλιο τὸ κόρτε τοῦ ἀμούστακου ἕραστη, τοῦ ἔκαμε πχρατήρηση σοδασὴ συνάμα καὶ γλυκειά. Δὲν ἔκουσε ὁ Πάβλος. Στὸ Παρίσι, ἀφοῦ γυρίσανε, δόσ του καὶ τὰ κρυφοσυναντήματα. Τοὺς τσάκωσε ὁ Στέφανος Λινάρδος ἔνα δειλινὸ σὲ κάποιο δημόσιο κῆπο, ἐκεῖ πεντε φιλιόντανε στόμα μὲ στόμα. Σκάνταλο φοβερό. Συγχύστηκε

τῆς. Μὰ οὔτερα, καὶ λιγὸς λιγὸς, ἡ σκέψη μου γιὰ
μορφὴ ποὺ θὰ δίνω στὸ ποίημα τοῦτο ζήλαζε μαζὶ
καὶ μ' ἔλλεις ἀλλαγὲς μέσα μου, ἀναφερμένες καὶ
στὴν οὐσία καὶ στὴν μορφὴ τῆς Τέχνης, σύμφωνα μὲ
λογῆς μακριάθε φερτές κι ἀπὸ μέτα μου φυτρωμένες;
ἐντύπωσες κ' ἐπιρροές. Καὶ φαντάστηκα τὸ πλάσμα
μου σὰν πιὸ βαθιὰ καὶ γενικώτερα καὶ οἰλοδόξης
νὰ κλείσω μέσα του ὅμι μονάχα τὴν μελλόμενη τὴν
Ἐλλάδη, καθὼς ζητοῦσε ἡ Σολωμός; γιὰ τὸ βυζαν-
τινό του ἥρωα, μὰ καὶ τὰ τωρινὰ της καὶ τὰ πε-
ρασμένα της· καὶ μὲ κείνον ἀκέρια νὰ ταρχώτω κ
ἀκομμάτιαστη τὴν Ἑλληνικὴν ψυχήν. Καὶ δράμα
τόνε φαντάστηκα τὸ Δικανᾶ 'Ἀκρίτα.

Διέν ξέρω τώρα πότε, και πότε, κι όν θά περι
σάρκα τὸ μεγάλο μου τῶντερο. Τώρα ξέρω μεν γρά
πώς δ, τι γυρεύει λαχταρίσαντας ἡ Πολίτης, ξέρω
πώς δ, τι ἡ Ποίησή μας κυνηγεῖ δμοφρά και γενναῖα
νά πιάσῃ και νά πλειστη στὰ χέρια της, ἔργυται
στερνός, μά πρότοις μέσον ταύτας πρώτους, και μάς
τὸ προκηρύχνει. ὁ Ψυχόφρες. Στό ξέφυλλο καλεῖνται
βιβλίου του, πως καθε χρόνο μάς δίνει, ἀπό καινού
τώρα διακίνω, στερνά στερνά ξενκγελμένο, μά και
διωρισμένο νά ακεπτεῖ, τὴν κορφή τοῦ μεγαλοκά-
μωτου ἔργου του, διακίνω : «Ο Διογένης Ἀκρίτης.
ἴσπουκάς δημιουρικό μυθιστόρημα». Διέν ξέρω γιά τους
ἄλλους, μά έγώ ζαχαλευτα τὸ πιστεύω πώς και μά
τὸ ἔργο τοῦτο ἡ ποιητής συφός εἶναι πρωταριψμένοι
νά βρει μάκ τελειωτικά σφραγίδα στόνειασσολάζτευτα
έθνικό μας ἐπος, δουλεύοντας γιά τούς μας.

Στὸν «Ἀγῶνα» τοῦ κ. Λαζαρίδη, φύλλῳ ποι
συβαρὲ καὶ προσεγγικὰ γελετήσει καποιαὶ ζητήσεις,
καὶ ποὺ γιὰ κάπισικ ἥλκα ζητήματα πολὺ ἔχειν.
σαιωνικὲς ἰδέες καὶ πολὺ πρόχειρες, ἀπὸ τὴν ἀρρο-
μὴ τούτου ἵστα ἵστα τοῦ λόγου τοῦ Πολίτη, καὶ μέ-
σα τὸ ἔνα ἀρθρόκι τωστά βαλιμένο γιὰ τὸ ἔδιο ἔργο.
Τὸ νέα μας Ποίηση χαραχτηρίζεται, στρογγυλὲ καὶ
συνοπτικὲ μὲ τόνομα παραπλανούσα. Τέτοιο γωράτε
εὔκολα τὸ λές, μάζ ὅντες λές τὸ ὑποστηρίζεις. Καὶ
ναὶ γιατὶ μῆλησα ἐδῶ πέρα ὅρῃ μὲ γενικὰ λόγια μα-
νοῦ, μὰ καπιώς πιὸ χεροπιαστὰ καὶ μὲ καποιαὶ ὄνο-
ματα, καὶ τὸν ἔχυτό μου ἀκόμα μνημονευεῖνται,
γιὰ νὰ θυμήσω καὶ ἴγρι τὸ δράμα ποὺ τραβήξει τὸ πολι-
τικὸ για; μέσα καὶ σ' αὐτὸ τὸ πτυχαντικότατο κόσμο.
καὶ τις ἐλπίδες που για; γεννᾶ. Καὶ θέθει λα νὰ πι-
πώς θέξπρεπε ὅρῃ μὲ ἀπεβεβαὶ νὰ μνημονευεῖται, για

κατάκαιροις κατέβαθτο ή Ἀντρέας, οἱ κανονικοὶ, οἱ τίμιοι θυρωποὶ. Μήλησε δύναται. Ὁ Παῦλος, ζερχ-
τισμένος, ἀποσβολωμένος στὸ πρῶτο πρῶτο ξορια-
σμα, κατί τέταξε, μᾶς τὸ κάτω κάτω πολεμοῦσε με-
σα του νῦν μὴν πειστῇ μὲ κανέναν τρόπο. Ήτάλε δέν
ζηκουσε καὶ πάλε τους τακωτες ἡ Λινκρόδος. Ὁ τι
κι ἄν ἐλεγε ὅτι κι ἣν ἔκανε ὁ Ἀντρέας, τοῦ κα-
κοῦ. Ὁχι τόσο ἡτοί ἀγάπη, ὅσο ἀπὸ φιλότητας κι
ἀκμη πιὸ πολὺ ἀπὸ πεῖσμα. τὸ πιθίδι ζακολούθη-
σε πίμονα τὰ δικὰ του. Τὸ πεῖσμα του χαλιστα τὸ
περνοῦσε γιὰ θίλητρ, καὶ καμάρωνε, δίχως νὰ κα-
ταλάβῃ πώς τὸ πεῖσμα είναι. Ισια ἵσια τάντιθετο
τῆς θέλησης, χροῦ ἡ θέληση στηρίζεται πάντα σὲ
λόγο, ἐνῷ ισια ισια τὸ πεῖσμα λόγο δὲν παραδέχε-
ται. Πιὸ ἀνόητο, πιὸ σιχαμένο, πιὸ ἥταγτο ἀπὸ
τὸ πεῖσμα δὲν ἔχεις τίποτις ὁ Ἀντρέας. Καὶ τοὺς
παλιδεύεις καὶ τοὺς βασανιζεις, γιατὶ ἔβλεπε πώς ἀδύ-
νατο νὰ καταρθώσῃ τὸ παραχικρό σὲ νὰ βρισκότα-
γε μπροστὰ σὲ ντουβάρι, γυρίζοντας λογικὴ ἑκεὶ ποι
ἀφτιὰ δὲν ἔχει. Τοὺς ἔκοφτε τὴ δύναμή του, καὶ γιὰ
τὸν ἔκφτο του καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους· τόντις τὰ κα-
μώματα τοῦ Παῦλου, ἀπὸ τὴν ψυχὴν διαθεστο ποι
δύστανε τοῦ Ἀντρέα, φέρανε κάμπισσα δυστάρεστα.
φέρανε καὶ κάπισσα ὀλέθρια γιὰ τὴν ὑγεία τῆς Κα-

πεφύνει νὰ τέλει πλεχτῆ, γιατὶ φαίνεται πώς πάει: ἵστη δὲ στὴν καρδιὰ τῆς ιθυκῆς ζωῆς. Ή νέα Ελληνικὴ Ποίηση, γενικῶτερα, καὶ χωριστὴ, ἡ συμερήν μας, ἡ νέα μας Ποίηση, ἔξω ἀπὸ κάποιες μικρολεπτομέρειες κ' ἴξαιρετικὰ καὶ διὰ τόσο οὐσιατικὰ τυχὸν παραπατήματα, μπορεῖ νὰ περηφανεύεται πώς στέκεται ὅρθη καὶ στέκεται γερή καὶ πώς μπορεῖτερα τρέχει, ἀνάμεσα σὲ λογῆς ὑποκείμενα κι ἀντικείμενα γύρω της γονατιστὰ κι ἀρρωστημένα καὶ στεκάμενα. Ο νέος ποιητὴς "Ἄγγελος Σικελιανὸς μιλεῖ σ' ἓνα πινηματικὸν του για ταπιούς δρόμους τῆς Κέρκυρας:

ποὺ δὲ Σολωμὸς πυρήθαρεν ἀκοίουνθε τὰ βράδια.

Μέστα στους δρόμους κύτους μπαχαίνην φάγγειν Μύσικα μας, καὶ δὲ θὰ γαθῇ καὶ δὲ θὰ γάτη.

*

"Απὸ τὴν Ποίηση ποὺ ἔκχει δικά της τὸν "Ομῆρο μὲ τὴν Ὀδύσσεια τοῦ Ησιούλα καὶ μὲ τὴν Ἰλιακὴν τοῦ Πάλλη δὲν εἶναι τολμηρὸν νὰ προσμένῃ κανεὶς κ' ἓνα καινούριον "Ομῆρος ἀκριτικό. Μᾶ δὲ ὁ Ομῆρος αὐτὸς τάχα, τίποτε περιστεροῦ, τίποτε λιγότερο. δὲ θὰ μπορεῖ νὰ παρουσιασθῇ μὲ κανένα ἄλλο ρρέμα, παρὰ τὸ φέρεμα τοῦ κλασικοῦ ἐποποιοῦ: "Οσο καὶ ἐν παραπάνου θέλησα νὰ θυμήσω πώς τὰ εἰδή τοῦ λόγου δὲν πεθαίνουν θυνταίς, παντοτείνους, τοὺς δὲν κρίνων δύσλου περιττό νὰ προσθέτω ἕδη πώς τὴ ἀνασταση τῶν εἰδῶν κύτων γίνεται: πανταχοὶ πιὸ ποὺς στὴν οὐσίᾳ πρέπει στὴ μορφή, καὶ πήδε δὲν εἶναι δύσλου ἀντίθετη μὲ τοὺς νομοὺς που ζευτίλγονταις μεταμορφώνουν τὰ πράκτα. "Εναὶ λιγότερος κομματικὸς πρόσει νὰ κρατήῃ μέσα του συμπυκνομένη τὴν οὐσία που βρισκάται μὲ τὴ φύση κ' ἔναν καρό σὲ γλυκάδες στίγματα τὸν τόπο που ἔπιπλε ἀλλοτένα ἔπικὸ ποίημα τὸν πιστεῖ τόρχη, μὲ ἕδικα σημασία, ἔνα σὲ πεζὸν ἄρρεν μυθοπλέοντα. "Εναὶ ποιητὴς μὲ τὰ μάργια τοῦ στίχου του καὶ μὲ τὴ γέρη του νὰ γνωρίζῃ στοὺς Λαζαροὺς «Δεῦρος ἔξω», καὶ οἱ Λαζαροὶ νὰ πετιοῦνται: ἔξω μὲ τὰ σάβανά τους, ἔνας τέτοιος ποιητὴς μπρέσι τὴν ἀναστάσην τῆς γνωρίσματα μὲ τὸ θύρον τοῦ Λαζαροῦ, μὲ τὰ ἄνθη τοῦ θύρου αὐτὸν δὲ ση μαίνει ποὺς δὲν μπορεῖ ἔνα δύσμα, παρέμενο ἀπὸ τὰ σύχρονη ζωὴ μὲ πόρσωπα τῆς ζωῆς, καὶ τὰ ταπενάτα καὶ τὰ πιὸ συνειθημένα, μὲ τὴ γλώσσα τὴν πεζὴ τῆς ἀπλῆς κοινωνίας, καὶ δύναμης Ἄλλα τενούλας.

Η Κατινούλα στὸ μεταξὸν πήγκυνε καλά. Σὰ συλλογισθούνε τὴν φύσει τῆς ἀρέστιας, εἴτανε κιό λακις νέπορησης. Ή ὅψη τῆς καθηκούσα καὶ γελαστή, τὰ μαγουλα φρέσκα, ζωηρὸ τὸ μέτον, ὁ ὥπνος ἀναπατικός καὶ θαυμής ἡ ἔρεση προθύμη. Λιγάκι παραξενες ἴσως οἱ θερμοκρασίες, σαν πηδηγτες, σὰν ἀσθεστες, ἀνεκριθετες ἀπὸ τὶς εἰκοσι ἔξη τοῦ Σπουριάδας ὡς τὶς ἀρχές τοῦ Μαρτη. δὲ δείχγωνες ὡστέοις κανένα κοίτου μαρφοδούλεμα που νὰ γινοτίκνε μέσα της τὰ σημειώματα που κρατοῦνται ἡ Αντρέας λέγων μὲ τὴ ουρή, 36°4—36°8, 36°5—37°4, 36°2—37°5, 36°2—37°6, 36°5—37°4, 36°4—37°6, 36°3—37°1, 36°6—37°6, 36°3—37°4, 36°4—37°3, 36°1—37°3, 36°1—37°3, 36°3—37°7, 36°4—37°2, 36°8—37°4, 36°8—37°8, 36°2—37°4, 36°7—37°9, 36°3—37°8, 36°—37°9, 36°2—37°5, 36°8—37°4, 36°1—37°8, 36°4—37°4, 36°4—37°5, 37°1—37°7, 37°4—36°8, 36°6—38°, 36°6—37°6, 36°7—37°8, 36°4—37°7, 36°1—37°5, 36°2—37°4, 36°9—37°1, 35°9—37°5, 36°—

καὶ τὸ φόρο τοῦ ἀρχαίου, καὶ τραγικώτερα, κι ἀκόμα πιὸ βαθιά.

Τὸ βιβλίο τοῦ "Ιδα «Μαρτύρων καὶ ἡρώων αἷμα» εἶναι γραμμένο, καλλι καλέ, ἀπὸ πραγματιστὴν πεζογράφο, θετικὰ καὶ συγκρατητὰ, μὲ τὸ ὄφος ποὺ ταιριάζει στὴν πεζογράφα, καὶ μὲ προφύλαξη ποὺ στέκει δόσι μπορεῖ μακριά ἀπ' τὰ λυρικά μεγχλόστομα τοῦ ζεφυνητά. Καὶ δύως καθὲ κεφάλαιο τοῦ ἔργου αὐτοῦ μιὲν λυρικώτατη συγκίνηση δίνει, σὰ νὰ διαβάζῃς φέδες τοῦ Καλβου. Ή «Αρρωστη δούλαι!»

"Πάρχει θέμα πιὸ ναυαγαλιστικό, πιὸ πρόστυχο γιὰ τους γαλαζοάιματους; Καὶ δύως δὲ τρόπος ποὺ μεταχειρίζεται δὲ τεχνής ζωγραφίζοντας τὴν εἰκόνα του, τῆς δίνει τῆς ἀρρωστης τραγική σπουδαιότητα σοφοκλικῆς ἡρώισσας, καθὼς είναι σοφά καὶ παραξενά μαζὶ σριχτοπλεμένα τὰ τιποτείνα πεζά ἰστορικά τῆς δούλαις μὲ τὴν ὑψηλονόητη ποίηση τοῦ Σηφοκλῆ. Οι αὔριανδες ἀκριτικοὶ "Ομῆρος ποίος ξέρει μὲ τὶ φόρεμα θὰ μᾶς προβάλῃ! μπορεῖ νὰ εἶναι λυρικῶν μικροτραχουδιῶν σκαλιστές, μπορεῖ νὰ εἶναι δισλευτῆς σύντομων ἐπικῶν κομματιῶν: μπορεῖ νὰ εἶναι δύμνων καὶ ἰστοριῶν πολυτέλεων δημητουργός: μπορεῖ νὰ εἶναι δραματικὸς συγγραφέας: μπορεῖ νὰ εἶναι μυθιστοριογράφος.

Μὰ δια μὲ τότε τὸ ἔργο τὸ συμπληρωμένο ποὺ πλησιάζει στὸ δικό μας ἀκριτικὸ ἰδανικὸ πιὸ πολὺ ἀπὸ ζλίκα, ἐξαίνει: καὶ θὰ είται κρίμα νὰ μὴν ἀναφερθῇ τὸν κόμπο του σὲ τέτοιο λογῆς ἔρθρο σὰν αὐτό. Τὸ ἔργο τούτο εἶναι δὲ «Ἐρωτόκοριτος». Ο Κορναρος ἡ δύσσος κι ἀν εἶναι δη ποιητής του — ζην δὲν εἶναι δὲ ὄντερευτός ἀκριτικὸς "Ομῆρος, εἶναι, θέσαις, θέσαις, θέσαις πρόδρομος τοῦ "Ομῆρου τούτου. Κ' ἔδω μοὶ ἔργεται στὴ σκέψη κάποιος ἄλλο πρόβλημα. Ιώς θὰ μποροῦνε νὰ ὠρεληθῇ δὲ μελλόμενος κύτος ἀκριτοπλέστης ποιητής ἀπὸ τὸ πλούσιο στὴ διαθήση του ὑλικὸ τοῦ ἀκριτικοῦ κύλιου; Πῶ; Θὰ τὸ μεταχειρίζονται, ἀλλαζόνται τοῦ ἡ πιστὰ ἀκολουθῶντας το, γυνεύοντας το, πλευτίζοντας το, μὲ λογῆς δικαιοσύνατα, μὲ λογῆς ζεκαθεύδητα, μαζὶ μιμητής καὶ πρωτότυπος δημητουργός, ίσως παρὰ "Ομῆρος πιὸ πολὺ Βιργίλιος. Στὸ ζήτημα τούτο μεγάλη, βούθεια θὰ μᾶς έδινε δὲ «Ἐρωτόκοριτος πάλε, ἀξιολογώτατη πρόσφαση γιὰ νὰ ἀναπτύξουμε ὀρχημοποίενες κάποιες μαζὶ θεωρίες καλολογικές καὶ νὰ δείξουμε πώς τὰ μιμητικὰ στοιχεία είναι, μὲ τὴν ἀράδα καὶ κατὰ τὴν περισταση, σημάδια καὶ ἀδυναμίας καὶ ζεπεμοῦ, σημάδια καὶ ζανναθούμενος καὶ δύναμης Ἄλλα

τέτοια ὑπόθεση γρειάζεται ζεχωριστὴ καὶ βαρειά δουλειά. Εδῶ σταματοῦμε γιὰ τὴν ὥρα καὶ δίνουμε τέλος.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Πέρα αἰκίδιοτη σκεπάζει πεδαμάνη τὴ Σκλαβιά.

Τὴς Ιδέας δ χρυσαῖτος τὰς φτερούγεις του τερπνει πιὸ πλατεῖς πρός τὰ θύμη, πρός τὸ φέρε.

ΠΑΛΑΜΑΣ. Διδοκάλογος τοῦ Γύρου.

Δούλευα γρόνια καὶ καροὶ σκυρόδες πχ στὸ γαρίρι. Παιδί στ' ἀλέτοι βάθηνκα, πειδί καὶ στὴν ἔξιν. Τὸ γουργάτο μου σύρθηκε πολλὲς βολές στὸν κάμπο, κι ἀκούστηκε πολλὲς βολές νὰ τρίη μου ἡ βουκέντρα. Δουλειὰ ἀπὸ τὰ γαρίμματα καὶ βίσσανα ὡς τὸ δεῖδι, καὶ τὸ νύχτα πάντα μου ἔγνωρη τι μ' εἰχείγκαλικα δὲ ὅπος. Δούλος τὸν κόπτεις γνώρισα κι ἡ κόμη μου ἔγκριμη, καὶ πάντα μου λαχτάρησε νὰ τύρι τους τὸ βλέμμα δίγως δικρά καὶ στραμμένη, μὰ μὲ σπλαγχνὶ καὶ πόνο. Ο νός μου είται ἀτάρχη λίμνη, ριχτὴ στὸν ζην. Τὸν ηλιό δὲν ἀνέβλεψε μήτε ἔννοιαν τὸ φέρε του, μὰ μὲ κατέρα πάνωνταν σὲ κάθε στέναχα μου κι βλαστημόντας ως καὶ τι, γιὰ τὶ φύτρωνε λουκούδι.

Μιὰ οὔρα, μιὰ δύρα τῆς δουλειᾶς, στὸν ζειρό κάμπο μόνος πλειστὸ φτερούγεια μέσουτα σικὰ ἀφηλὰ καὶ γύρα. καὶ τὸ κεράδι σήκωσε ποιητὴ βολὴ στὸ ούρανος κι ἡ ἀνίδιλψη τρανὸ πουλί καμαρωτὰ πεινάτας. Τραβεύεις κατὰ τὸ βορρά, γύριζε πρὸς τὴ δύση, στὸ γνέρια μέσα λούζονταν, βουτούσε στὶς ἀκρουρίνια, πότε στὸν οὐρανὸ πάρανε, πότε σὲ μένι ἔργονταν, κι ἡπὸ τὸν κάμπο στὶς κορρίες κι ἡπ' εἰς ἔλιξ τὶς ἔλιτρα.

Λαγῆτε, τὸ θάμα σου είταις στὶς γαμηλὰ νὰ φέρης γιὰ νὰ ἀνπνήσῃς μέσα μου καθὲ γιανέν πόθο, καὶ νὲ ἀναστάσης τὴ γνωρά, νὰ φέρε τὰ κανινούσια, νὰ γείρω καὶ νὰ κοιτηγτῷ καὶ νὰς νὰ ἰδῶ πως εἶμαι. Σιεὶς σου πήρες μου τὸ νοῦ, τιμὴ του καὶ τὸ βλέμμα, καὶ καὶ ἀψήλη ποι ἀνέβανες: φῆμε μὲ γρυπούσα μέρη, κι διόπου στεκόσουν ζέλεπα πλατύ τὸν κοσμὸ γύρα. Μπαγνιό κι σκλαβία κι εἰν' δινεῖρο γιὰ σὲ λεβεντοσύνη, ποὺ ξαρνά πάνου μου ἀνίσσεις σὲ νοῦ καὶ σὲ κορμί μου. Λεύτερον κόπτεις ρίχτε τὸ βλέμμα δλούδης γιὰ νὰ μείνηση στὶς αὔγες, νὰ φτερωθῇ τὶς νύχτες καὶ νὰ ὑψηθῇ σὲ μὲλι ἀγκυλὰ ποι λαγτορεῖ οὐλα τὰς τάστρα. Βάνιο τ' αὐτὸς κι ἀκράτητος: γυρεύων ζέρους νὲ ἄκοσια, καὶ καρτερῶ στὴ πρόσωπο δράμεις τῆς πλάκης γι' αὔρες.

τὴν Κατινούλα, δταν ἐργάτανε ἀκόμητο καὶ Κουφές, δήλωσε μπροστα του δὲ Αστός, μ' ἔνα γχανόμενο γαρόγελο, πώς σίγουρο καὶ θὰ γεινηρή, κροῦ τὸ ηθελε κιόλας: ή ἀρρωστη τόσο θερμό. Δὲ φύλεται νὰ τὸ είπε γιὰ νὰ πειράζῃ τὸν Κουφέ, γιὰ νὰ βγῆ καπως πιὸ ζλίξος δὲ ίδιος, μιλώντας γιὰ τὴ γιατρετος στὸ πρόσωπο του καὶ ποσούλης πλατύ τὴ μέτρα του καὶ ποσούλης γιατρέωνται δλότελα τέτοιες ἀρρώστεις, ἀν καὶ πολὺ ἔρκοις είναι νὰ τὶς περιποιήσῃς. Στάληνεια, σάστιζε δι καινούριος δι γιατρός μὲ τὴν οὐρή, μὲ τὰ γριώτατα, μὲ τὴ γενικὴ κατάσταση τῆς Κατινούλας. Τὶς άγχτην τοῦ Χριστοῦ, ἀκόμητη πιὸ περήφανος δὲ φίλος καὶ μαλιστκα καταγιτεύμενος γιὰ τὸν καλὸ δρόμο που ἀκολουθοῦσε ἀξιφνα κι κοπέλλα. Τὶς είκοσι εξη τοῦ Γεναρη, δταν τοὺς ζεπροβόδεψε ὅπως συνήθεις δὲ Αντρέας ὡς τὴν πόρτα τῆς ἀλλέας, τοῦ ζεκαίμε πλάτη, 36°1—37°1, 36°1—37°4, 36°1—37°5, 36°1—37°6, 36°1—37°7, 36°1—37°8, 36°1—37°9, 36°1—37°10, 36°1—37°11, 36°1—

Μ' ὅλα τὰ πάντα μᾶς σπλαγχνὰ μὲ δένει καὶ ἔνα δάκρυ.
Τὸ λουλουδάκι ποὺ πατῶ φυχὴ ἔγει καὶ τὸ χλαιώ...

Μὰ τᾶδειος ἐντέος μου γίγαντας· καὶ εἶναι στενὸς ὁ τόπος
Κι ἄτος μου τότες ἔνοιωσα ποιὰ μούρα δῶ δέρρεις με,
κιάστερψε δύμπρος μου σπάρεμα τοῦ βουλιαγμένου μου εἶναι
Δὲν εἴμαι ἔγω γιὰ σκύφεμο, γιὰ κάμπο ἔγω δὲν εἴμαι.
Γροκῆ νὰ κράζη μου ἡ φυχὴ μὲ χλίες βρύσες τ' ὅχι...
Γιὰ τ' ἀψήλα τὴν λαχτάρα μου κι ἀλιά μου Ι ἀ. δὲν εἰ
φράσω...

.,. Τ' ἀλέτρι εὐτὺς τὸ παρατοῦ καὶ τὴν ἀξίνα ἔργνω...
μᾶς λευτεριά, μᾶς λευτεριά, μᾶς λευτεριά γυρεύω.

ΕΙΒΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

ΣΤΟΝ ΑΥΔΟΓΥΡΟ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

— 'Ο αὐλόγυρος.

— 'Ο Σολωμὸς κ' ἡ μονοική τοῦ Ροσσίνη
στὸ «Τραγούέδη τῆς Δεοδεμόνας».

Στὰ τουρκοπατημένα ύέρη, οἱ περσότεροι ἀν ὅχι
ὅλοι οἱ ναοὶ τοῦ Χριστοῦ είναι χτισμένοι μέσα σὲ
μεγάλες αὐλές, ὥλογυρα μαντρωμένες. Τὸ ἀδειο διά-
στημα, ὡς τὸν ἔωτερικὸν τοῦχο, είναι; ὁ «αὐλόγυρος
τῆς ἐκκλησίας». Μέσα στὸν αὐλόγυρο, τὰ κελλιὰ
τῶν ἱερομονάχων, τὸ ἐπιτροπικό, τὸ σκευοφυλάκιο,
— στοὺς παλιοὺς καρύους καὶ τῶν νεκρῶν τὰ μνή-
ματα. Εἶναι ἵερος ὁ ναός, καὶ τὸ ἱερό του ἱερότερο
παρ' ὅλος ὁ ναός ἀπὸ τὴν ἱερότητα ὅμως ποὺ ξε-
χειλίζει ἡπ' τὸ ναό, ἀγιάζει κι' ἡ αὐλόγυρος. Καὶ
τὸ βραδύ, φέρα κλείσουν οἱ μεγάλες πορτες τοῦ ἔω-
τερικοῦ τοίχου καὶ πόδι λαϊκοῦ ἀμαρτωλοῦ δὲν ἔχῃ
αἰτία ἔκει μέσα νὰ πατήσῃ, ναός καὶ αὐλόγυρος γί-
νονται ἔνα, καὶ ὅλος ὁ τόπος εἶναι ἵερος: ἡ ἐκ-
κλησία.

Πόσοι καὶ πόσοι περνοῦν ἀπ' τὸν αὐλόγυρο, καὶ
χωρὶς νὰ μποῦν νὰ προσκυνήσουν μέσα στὸ ναό, κυ-
ιεύονται ἀπὸ τὴν ἱερότητα τοῦ τόπου, κ' ἔτσι πε-
αστικοὶ καὶ βιαστικοὶ κάνουν μ' εὐλάβεικ τὸ σταυ-
ρό τους!

Ἐνας ἀπ' τοὺς πολλοὺς κ' ἔγω, περαστικὸς καὶ
βιαστικὸς ἀπ' τὸν αὐλόγυρο τῆς Τέχνης, κάνων τὸ
σταυρό μου, καὶ ἡ ταπεινή μου προσφορὰ ἀς εὔρη
χάρη στὰ ματιὰ τῶν δύνατῶν καὶ ζῆιων λειτουργῶν
τοῦ ναοῦ, ποὺ γνωρίζουν τὶ νὰ διαλέξουν καὶ νὰ κρα-
τήσουν, τί ν' ἀπορρίξουν καὶ νὰ πεταξουν.

«Κάποια νέα ποιηση ποὺ συγγενεῖ πιὰ πολὺ¹
μὲ τὴν τέχνη ὅχι τοῦ στίχου, ἀλλὰ τοῦ ἥχου. Τὰ

«Εύρισκόμενα τοῦ Σολωμοῦ μᾶς συγκινοῦντε πιὸ πο-
λὺ σὰ μουσικὰ θέματα ἢ σὰν ποιήματα».

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Παλαρά στὴν μελέτη ὅπου
χρίνεται, καὶ κρίνονταις δοξάζει, ὁ ποιητὴς τὸν ποιητὴ,
ὅταν τὰ πρωτοδιάθετα, μ' ἔριξαν σὲ μιὰ παράξε-
νη συγκίνηση. Δὲν ἔννοιωσα ἀκίνων τάληθινὸν τὸ νόη-
μα τους. Μ' ἔκαναν νὰ γυρίσω πίσω σὲ χρόνια πε-
ρασμένα, ποὺ εἶχα πρωτοδιάθετος τὴν «Μίμηση τοῦ
Τραγουδιοῦ τῆς Δεοδεμόνας». Μὰ καὶ τότε δὲν εἴ-
τανε λιγότερο τὸ συγκινητικὸν ἔφημασμα. Οἱ παθη-
τικοὶ στίχοι τοῦ Σολωμοῦ μὲ εἶχαν ρίζει πίσω, τὲ
πιὸ παλιὰ ἐποχὴ, ποὺ μικρὸς μαθητής ἦκόμα ἰδάλ-
θηκα νὰ μάθω μοναχός μου τὰ Ιταλικά. Καὶ τὰ
μάθαινα μὲ δική μου μέθοδο, διαβάζεντας ὅποιο ἔμ-
μετρο ἰταλικὸν κείμενο μοῦ τύχαινε στὰ χέρια. Α-
κόμα θυμοῦμαι τὴν πικρόγλυκη συγκίνηση τοῦ μοῦ
φέρανε καὶ τότε κάποιοι ιταλικοὶ στίχοι, τυπωμένοι
ἀπόντας ἀπὸ τὸ διπλὸ πεντάγραμμο ἐνὸς κερματιοῦ
τοῦ πιάνου, γιὰ νὰ δείχνουν ἀπὸ ποὺ ἔρχεται ἡ τρα-
γουδιστὴ μελωδία. Τὸ τετράδιο εἴτανε ἀνοιχτὸ στὸ
πιάνο, καὶ οἱ στίχοι μοιάζανε σὰ δεκαπενταύλα-
βοι δικοὶ μας. Καὶ σὲ λίγο, ἐκεῖνο τὸ βραδ., ὅταν
ἔσπειρα δάχτυλα ποὺ τώρα εἶναι μαῦρο χόμπι, ἔκα-
νην νὰ βογγήσουν οἱ κόρδες μιὰν ἀνεμοταράχη, ποὺ
γαλήνευε σὲ θιλιθέρο τραγούδι, οἱ ιταλικοὶ στίχοι τῆς
χρήσης τοῦ τραγουδιοῦ ἔβαλαν θεμέλιο στὴ μνήμη
μου κ' ἔμειναν ἀσκελεύονται ἔκει.

Εἴτανε τὸ περίφημα «Τραγούέδη τῆς Ιτιάς» ἀπὸ
τὸν «Οθέλλο» τοῦ Ροσσίνη, μεταγραμμένο γιὰ πιά-
νο. Τὸ τραγουδούσε — λέγεται ἡ Ιστορία — ἀσύγκριτα ἡ
Μαλιμπράν, καὶ θρηνώντας την ἡ Μυστὴ μὲ τὸ ἐ-
λεγεῖο του, τὴν ἐλεγειακή της τέχνη σ' αὐτὸ τὸ
τραγούδι θρηνεῖ. "Ἄλλη κι αὐτὴν θιλιθέρη ἐντύπω-
ση.... Καὶ πῶς νὰ μὴ συγκινηθῆς, ἀμα πρωτοδιάθε-
της ἀργότερα στίχους τοῦ Σολωμοῦ στὸ ἴδιο θέμα
καὶ στὸν ἴδιον ἥχο; Καὶ πῶς νὰ μὴν ἔφημιστης μὲ
τὴν παρατήρησης τοῦ τὰ ποιήματα του μᾶς συγκι-
νοῦνται εἰς μουσικὰ θέματα;....»

Η ὄνομαστη ὀπερα τοῦ Ροσσίνη εἶχε παραστα-
θεῖ ἀπὸ τὰ 1816 στὴ Νάπολη, πρὶν ἀκόμα δὲ Σο-
λωμὸς γυρίσῃ στὴ Ζάκυνθο, πρὶν ἀρχίσῃ νὰ γράψῃ
ἔλληνικά ποιημάτα. Ισως τοῦ εἴτανε ἀπὸ τότε γνώ-
ρημην ἡ μουσική τοῦ «Τραγουδιοῦ τῆς Ιτιάς» (Otel-
lio, scena e romanza, atto 3), ίσως τὴν ζ-
κουσις ἀργότερα στὴν Κέρκυρα. Τώρα πιά, ὁ μαρί-
ζος Μπέριος, ἡ ποιητὴς τοῦ ιταλικοῦ λιμπρέτου —
περαστικὸς στὸν καιρό του κι αὐτὸς ἀπ' τὸν αὐλό-

γυρο τῆς Τέχνης — εἶναι λημφονημένος. "Ἄσ μνημα-
νευτῇ μὲ σέβας τόνομά του, χροῦ ἡ θεοκτίστης μᾶς
ποιητὴς ταίριαζε στὸ ρυθμὸ τῶν στίχων του ἔνα
ἀπὸ τὰ ὀραιότερα ἔργα του, καὶ ἐστὶ εὖτε τοῦτο ἐ-
λεύτερη καὶ πλατεικὴ παράσταση ἀπὸ τὸ Σκιττῆς
(«Οθέλλος», πρ. Δ', σ. 3), ἀλλὰ πόσο βαθειά σύγ-
κινητὴ καὶ λυρική, καὶ πόσο πιστότερη στὴ σαι-
πηρικὴ ἴδεα παρὰ οἱ στίχοι τοῦ Ιταλοῦ λιμπρέτ-
τα, μ' ὅλη τους τὴν καλλιρωνία! Τὸ adagio τοῦ
τραγουδιοῦ ἔρχεται:

Assisa a' pié d' un salice. Η ἀθλία φυχὴ καθημένη
Inmersa nel dolore. Σὲ γόρτα, σὲ λουλουδί,
Gemea tratta Isaura. Μὲ μιὰ φωνὴ νεκρώσιμη.
Dal disperato amore; Αρχίντε τὸ τραγούδι:
L' aura fra i rami flebile. «Ελάτε, τραγουδήστε
Ne ripeteva il suon. «Τὴν πράσινη ἔτικά.

Καὶ παρακατώ τὸ Ιταλός:

I ruscelleti limpidi — ai caldi suoi sospiri
Il mormorio mesceano — de' tor diversi giri.
L' aura fra i rami flebile — ne ripeteva il suon.
Salce, d' amor delizia — ombra pietosa appresta
(Di mie sciagure immemore)—all' uina mia funesta,
Ne più ripeta l' aura — de' miei famenti il suon.
Ma stanca alfin di spargere — mesti sospiri e peanto.
Mori l' afflitta vergine, — ah! di quel salce accanto.

Καὶ ἡ μελωδία ἔφημη σὲ κρυμένες γυναικείες
ρρότες.

Δὲν ξέρω ἂν κι ἡλλος ἔχει ποιεῖσθαι στὶ τα-
ραχασμά κύτῳ τῶν στίχων τοῦ Σολωμοῦ σ' ἔνα ἀπὸ
τὰ ιλαστικὰ κομψάτια τῆς ιταλικῆς μουσικῆς γιὰ
φωνὴ σοπράνο. Εγὼ τὸ σημειώνω καὶ γιὰ τὴν Ιστο-
ρία, καὶ συγχριτεῖται νὰ ἔναν ἀλλούνε σκοπό. Στὰ ἐπί-
στρικά κοντάρτα τῶν Θεοίων μας πολλές υφές τὰ
ἔλληνικά στόματα τραγουδοῦνται ιταλικά τραγούδια
μεταφρασμένα σὲ γαλλικά λόγια. Τὶ τιμὴ καὶ τὶ
καμάρε γιὰ τὴν καλλιρωνή Ελληνίδα ποὺ θὰ τρα-
γουδήσῃ τὸ ψόντο τοῦ «Τραγούέδη τῆς Ιτιάς» τοῦ
Ροσσίνη μὲ ἔλληνικά λόγια γραμμένα ἀπὸ τὸ μεγά-
λο μας τὸν ποιητή!

Πατήσαια, 13 — 5 — 1907.

N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

Καὶ μιὰ ἀπορία μου. Γιατί στὸ «Νουμένη» γι-
νεται τὸ βαθτιστικό μου πολλές φορές έλλογρα
«Νικόσε»; "Αν πρέπη νὰ τὸ διλογράψω, θὰ τὸ γρα-
ψω ἀλλίκαιρο «Νικόλας» — ήπως μ' ἐφωνάζω κ' τὶ
μητέρα μου κ' ἡ γιγγιά μου στὰ μικρά μου γροντά.

O ΙΔΙΟΣ

Τίτοις δὲ κ. 'Αρτός, κ' ἔργολα φανταζεται κα-
νέναι; τὴν γαρά τοῦ Αντρέα. "Ενα χρός άνωπερος.
ἀδασταχτο, πνιγτικό κατρακυλούσε χρησι καὶ τοῦ
ἐπεφτε ἀπὸ πανω ἀπὸ τὸ στήθος. 'Αληθεια που με-
σα του, ἀκόμη ἀπὸ τὶς εἴη τοῦ Σποριά, παντα
ζοῦσε ἡ ἐλπίδη, μιὰς ἐλπίδα παράξενη, ἐλπίδα στι-
ρια, κανονική, πιος ἡ ἀδικημένη πρέπει νὰ γλυτω-
σῃ. Τὴν ἔκρυψε θάμη στάποβαθτά του, ἀπὸ καποια
προσύλακτη μυστική, ἀλογύρητη καὶ στὸν ἔφρε του,
σα νὰ μήνθηται τάχα νὰ τὸ καταλαβῃ, ποὺ
τὴν εἶχε, γιατὶ μαζί μὲ τὴν ἐλπίδα συγκατοικοῦσε
στὰ σπλαγχνα του κι ἡ φύσης. "Εμοιάζε δ' Αντρέας
μὲ ζήρωπο ποιητικούς καρικάδην δύσκολη, κι-
μιὰ τρομερὴ ἔργασια καὶ ζέρει πιάς γιὰ νὰ πετύχῃ,
ἀπαραιτητο νὰ μὴν τὰ χρόνια ούτε μισός δειπτερούλε-
φτο. Περπατεῖ στὸν ἄκρη ἀκρη ἐνὸς ψηφηλοῦ, διλ-
γμονου τούχου γιὰ νὰ διεβή ἀπὸ τὴν μιὰ στὸν ξη-
λην τὴν μεριά. Δεξια του κι ἀριστερά του, γκρεμονος;
γκρεμονός, γύροθε γύροθε του. Τόσο νὰ γλιττεῖστ
τὸ πόδι, καὶ πάει.

Λοιπὸν δ' Αντρέας τέντωνε τὸ νοῦ του, δὲν ζ-
φινε στιγμούλα νὰ περάσῃ ποὺ νὰ μὴν προσέξῃ μὲ
τὴ δύναμη ἀλάσσαιρη τῆς ψυχῆς του, στὸν ξείρα.
στὸν καθημερνή καλητέρεψη τῆς Κατινούλας. Ή πε-

τοπός — καὶ τὸ κακούργημα. Γιὰ τὴν ώρα, πετυ-
χίνανε τὰ μέστα τοῦ γιατροῦ. Τὸ νεφρὸ σὲ σὲ ζω-
τάνεψε· δὲ κίντυνος εἴτανε τὸ παραφρύσκωμα του κ' ἡ
νέκρωσή του. Μὲ τὶς δεκάδη τοῦ Φλεβάρη δὲ κ.
'Αρτός εἶπε δρο γινεται. Θετικὰ τοῦ 'Αντρέα πιάς εί-
χε καμποσο ξεφουσκώσει, πιάς τὸ ζεφουσκώμα σπη-
ραντικό, πιάς τὸ χόντρος ποὺ τοῦ ἀπόμνησε ἀκόμη
ἔπειτες νὰ υπάρχῃ, χροῦ μὲ τὴν ὑπερθροφή του τὸ
ἔνα τὸ νεφρὸ ἀπόσωνε κι ἀντικαταστοῦσε τ

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

"Ολοι κοιμούνται, πέπλα μελαγά
σκεπάζουν γῆς καὶ κῦμα ἀκόμα·
τῶν ἀπόρων μόνη ἡ πύκτη ξαρούντα
στὸ ζαφιρένιο δόμα.

Τὴν φύγοντα προσμένοντι, τὸν χρυσή,
μέσον σὲ στολίδια ἀνίκητα καὶ κάλλη,
νί! πίστιν βγαίνει ἀπ' τὸ θύλον ῥητοῖ
μάργια νὰ πλέξει πάλι.

Κακὰ νὰ στείλει σ' δύσες ὄνειρα
δὲν τὴν ἀκοῦν, καὶ σὰν παιδέριτρα δράχη
νὰ σφίξει μέσον σὲ δίχια πνιγερὸν
τὸν ἀπόθητα τοὺς σπλάχνα.

Μᾶ ὡς ἀγάπης θέσσας δειπή
ποὺ δλος σὲ τρέμει δικόμος καὶ φοβάται,
μῆτραν καλή μου ἀγρίεις, καὶ ἀποη
ένδον ἀγρυπνῶ δις κοιμάται.

ΛΕΚΑΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Πλά τὴν «ΠΑΓΑ ΔΑΛΕΟΥΣΑ»
Hull 14. v. 67.

'Αγαπητέ μου Νιοβάρα,

Τὸ βιβλιούντι μὲ τὰ τειράντια εἶναι δπὸ τὰ
δραιώτερη δδροι ποὺ κινέται ἐφέτος. Θέτη, θεῖα καὶ
λιτεγγηματάκια. Τὶς ὁραια πελεκημένα καὶ τὶ τεχνικά.
* Υπάρχει πάντα ἀδόντος ἀπόκειται τὸν πειριμοῦ.
Μᾶ τὸ φῆται εἶναι τόσο ἀριθμοῦ καὶ τόσο ωμαίτην,
ποὺ δικοῖος ἔκειται τὰ κάμπει ἀκόμη πιὸ λαμπερά,
καὶ συνάμα πονετικά.

Τὰ διαβάζω καὶ τὰ ξαταδιαράζω κάθε πρωΐ
μαζὶ μὲ τὸ «Διδωκενίλογο τοῦ γέντον» νὰ μαζεύω
μέσα μου ωμαίτην γυνή.

Σὲ χαιρετῶ

Δικής σου πάντα
ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

K O S M O I

"Η γῆ καθὼς ἀντίκεισε τὰ ἐρωτομίλητη δυτέρα,
Ζήλεψε τὸν ἀπέραντον διάστατον οὐρανόν·

Κάτι πανώριο ἐπόθησε καὶ ἔγενεν ἀνθοπλάστρα·

Στὰ περιβόλια δὲ λούλουδα, δὲ ἀνθάκια στὸ βουνό!

"Ομως στὶς οὐράνια ὑψώθηκε τὸ δέλταρπτο τάστερι,
Καὶ ἔλουσε κόσμους, θίλασσας μὲ θεῖα φρεγγοβολιά!
Μὰ δὲ γῆ ὀνειρεύεται ἀφεαστο κάτι καὶ δίχως ταῖς,
Καὶ τὶς παιδοῦλες ἔτλασε μὲ τὰ ζαρύτα μαλλά...

ΛΕΑΝΤΡΟΥΣ Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ποιήση του εἴτανε πώς θαδίζοντας ἔτοι, χάριτα
γάλια καὶ βῆμα βῆμα, θάρτανε σίγουρα στὸ σκοπό
του. Καὶ πρόσμενε. Θυμότανε τὸ λόγο τοῦ Σεβίλα,
πώς κάποτες ὅστες ἀπὸ μῆνες, ζχνικά, πάθει τὸ
ἔμπυο. "Ισια ἵσια τὶς ἔη τοῦ Μέρτη, τὸ πρῶτον μιὰ
δευτέρα, εἰδὲ προσδόους μεγάλους. Τέσπερ, τὰ θο-
λὰ συνεργεικα δὲ φαινόντανε πιά· ἡ ἀσπρη πηγή
γραμμὴ στὸν πατο ἔραντη καὶ τούτην γελούσε κα-
θαρίο τὸ νερό, καὶ τὰ ποταμοὶ δὲ μαζώνες στὸ βῆμα
του λασπες. Τὴν ἴδια μέρα, τάπογεμα, τοῦ δηλώ-
θηκε ὁ κ. Ἀρτός, ὅπως ζνασέρεσμε, γιὰ τὸ νεφρὶ^{τό}
τὸ γιατρεμένο τῆς Κατινούλας. Μὰ μεταξὺ πρῶτο
καὶ ἀπόγεμα ἔγινε κατε σημαντικό, ἀκολούθησε δὴ
λαδὴ ἔκεινο ποὺ φοβότανε τὸ Ἀντρέας, τὸ στραβο-
πάτημα στὴν ἔκρη τοῦ τοίχου.

Τὴν παραμονή, κεριακὴν βραδύ, τάποδειπνο, ἀ-
φοῦ κατέβηκε ἀπὸ τὴν καυχα τῆς Κατινούλας,
νὰ τὴν πλαγιάσῃ καὶ νὰ τὰς δώσῃ τὰ χρειαζόμενα
καθεμερινα τῆς γιατρικᾶ, ἡσυχα καὶ μεθοδικα, δὲ
"Ἀντρέας καθησε στὸ μικρὸ τὸ γραφεῖο τῆς κρεβα-
τοκάμερῆς του, νὰ δουλέψῃ. Δουλειὰ κάπως βια-
στικῆ, ἐπειδὴ καὶ πυοτούμαζε τὸ μάθημά του γιὰ
τὴν ἀβριανή. Τὸ σπίτι πάντα σωστὸ νοσοκομεῖο· ἀ-
πάνω ἡ Κατινούλα, ποὺ κοιμότανε τέτοια ὥρα, για-

‘Ο ΝΟΥΜΑΣ,, ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν 'ΕΛΛΑΣΙΝΑ ΔΡ. 10. — Γιὰ τὸ 'Εξωτερικὸ
ΦΡ. ΧΡ. 10.

20 λεφτά τὸ φύλλο λεφτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ : Στὰ κιόσκια τῆς Ηλατείας Συντάγ-
ματος, 'Ομονοίας, 'Υπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ
Τροχιόδρομου, 'Οθναλματρείο, Βουλῆς, Σταθμοῦ
ὑπόγειου Σιδηροδρομού ('Ομονοία), στὸ καπνοπω-
λεῖο Μανωλακάκου (Ηλατεία Στουρνιά), 'Εξάρχεια,
στὰ βιβλιοπωλεῖα «Εστίας 1. Κολάρου καὶ Σακέ-
του [όδος Σταθίου, ἀντικρὺ στὴ Βουλῆ]. Στὸ Βόρειο
βιβλιοπωλεῖο Χριστόπουλου.

Η συντρομὴ πλερώνεται μπρι στὰ κεντρικά ἑνδον
χρόνου πάντα

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Τὸ ἀρθρο τῆς «Νέας Ήμέρας» — Γράμμα μα-
νῆς πεδαμένης. — "Ἄγριο στέρες —
Ο Καρατζᾶς καὶ τὸ Λεφαβιγιάρι του —
Οι Βούργαροι τῆς Πόλης.

Η «ΝΕΑ ΗΜΕΡΑ» τῆς Τρεχότης ξαγαγνίζει στὸ τε-
λευταῖο φύλλο της στὸ Γλωσσικὸ ζήτημα ἀπαντώντας σὲ κά-
πι κοινὴ ἀρδεψα τὸν «Ἀθῆνα». "Η ζαριτωμένη φημεύ-
δα τοῦ κ. Πόλιτος εἶχε προσκαλέσει τὸ «Νέα Ήμέρα» νὰ δη-
λώσει κατηγορηματικά «πόθεν ἡ δψιμη λατρεία της πρὸς τὸ
χυδαίκην οὐστημα τῆς γλώσσης τῆς δηθεν δημοτικῆς, ἢτοι
πρὸς τὸ γλωσσικὸ συνορθόλευμα τῶν κ. κ. Ψυχάρη καὶ
Ηλίδην, καὶ ἡ «Νέα Ήμέρα» δέχεται τὴν προσκληση καὶ
τῆς ἀπαντάει πλατιὰ μὲ ἀρδο ποὺ δοσ καὶ δὲν εἶναι σὲ δλα
σοτο, δὲν πάνε δρωνταί καὶ τύμο θαμε τὴν τελευταῖα
τοῦ ἀράδα.

Τὸ ξέρουμε, τὸ αὐτὸν τοῦ κ. Πόλιτος καθὼς καὶ δλα
μοιογραφικὰ αὐτὰ τῆς 'Αθῆνας, δὲν ίδρωνται ἀπὸ τέταια
Μπορεῖ καὶ νὰ μήν τὰ πολυνόδουν, καὶ δταν ἀκόμα δὲν τοὺς
λείπει ἡ καλὴ θέληση. Μὰ αὐτὸν δὲν ἔχει καὶ τόσο μεγάλη
σημασία. Τὸ σπουδαῖο εἶναι πώς βρέθηκε μὰ φημερίδα ω-
μαλίκη, καὶ μάλιστα ἡ «Νέα Ήμέρα», νὰ μάλιστε μάτως
λογικὰ καὶ φρόνιμα γιὰ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα καὶ νὰ δώσει
τὰ γερὸ μάθημα σ' δλον τοὺς Πάληδες καὶ παραπλήθες
τοῦ 'Αθηναϊκού τόπου.

Η «Νέα Ήμέρα» συγχρίζει περίφημα στὸ ἀρθρο τῆς
καὶ τὴ βρισιά τῆς Προδοσίας ποὺ μᾶς τινάζουν κάθε οὐρα
καὶ στηγμὴ κατακέφαλα σὲ πατριότες τῆς καθαρεύουσας τὸν
παράγγελφο απετὸ τῆς «Ν. Ήμέρας» τὸν ζεσηκόντικα καὶ μάτως
μεῖδω, ἀγοραὶ πυθατο τοὺς μεταφράσουμε Ρωμαϊκά.

«Προσδέτε δὲν ὑπάρχουν. Προσδέτης, ἡ δὲν εἶναι, μὰ

μπορεῖ νὰ γίνει, ἡμα τοῦ παρουσιαστεῖ εὐναιγία κατάλληλη,
δποῖος δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ λέπει τὴν ἀλήθεια, καθὼς τὴ
πύθει καὶ καθὼς τὴν αἰσιάνται. Αδύνατο νὰ παραδεχτοῦ-
με πώς οὐτόσχει Ρωμαῖς ποὺ νὰ μιλάσι γιὰ ἔθνικα ζητήματα
χωρίς νάνα καὶ ἀγράς πατριώτης. 'Αλλ' ὁ πατριώτης δὲν
ταιριάζει μὲ τὴν ψευτιά. Μὲ τὸ μια στριφογυρίζουμε τὰ μά-
τα καὶ νὰ βλέπουμε ὅλην την προδίτες, μπερδεύοντας περιο-
στερο τὰ πράματα καὶ γινόμαστε γελοῖοι στὰ μάτια τῶν ζέ-
νων. "Ἄς γράφει καθίνας δι τὸ θέλει καὶ δτως θέλει. "Α γρά-
φει καλά, δικό του καὶ ἔθνικό καλό. "Α γράφει πάσημα, δὲν
ἔχει νὰ φορθεῖ πιπάτα ἡ γλώσσα, γιατὶ ἡ γλώσσα ἔνος λαοῦ,
δταν εἶναι ἀληθινὴ ζωτανή, δέχεται μονο τὸ καλό καὶ πε-
τάσει δσα δὲν ταιριάζουν στὸ σύνθημα τησ.

*

ΛΑΒΑΜΕ ἀπὸ τὰ Γιάννινα (μὲ μερομηνία 8 τοῦ Μάρτη)
τὸ ἀκόλουθο περιεργότετο γράμμα ποὺ εἰμαστε ὑποχρεωμέ-
νοι νὰν τὸ τυπώσουμε, δτο καὶ ἔνια γραμμένο στὸν καθη-
ρεύουσα καὶ δσο καὶ ἔνια περιχρέτες ἀκριβεῖς ως φίδος καὶ ευ-
νεργάτες μ' χύτη.

«Κύμιε Ταγκόπουλε,

«Μετὰ τὴν καμπανήν εἶδον γῆς εἰς τὴν ἐπιμερίδην τὰς τὴν
νεκρολογίαν μου. Ἐν τὸ εύρισκο καὶ ἀληθῆς θάσης τῆς γῆ-
γρασίου δὲν τὴν μονοχρήστην ὅτου καὶ ἀποστόλητον τὸν τε-
λευταῖον πόλεμον διέλειπεν. Δυστυχίας δημιουργίας στρεβεταῖς τὴν προ-
τερημάτων τούτων, διέτει τὸ φιλοτεχνικὸ μέν δὲν ἔχει εἰση-
μένην ἀπεριθμητικόν... τῶν βιβλιων τῆς βιβλιοθήκης μου, το-
στορικῶν δὲ ἔχει τὸ θερετικόν δέξτημα τὸ στερεότετον τὴν θε-
ρησίας. Ὁ κ. Βέης ἔν καὶ φιλόλογος ἀληθημήτης τὴν Δα-
τινικὴν παροιμίαν διηγεῖται ποτιστικόν πιθανόν μηδεὶς νερού,
καὶ ἔπειτε περὶ τὸ ζτουόν μου μιαν ιστορίαν ἣτις οὐδεμίαν ἔχει
σχέσιν μὲ έμει. Διότι τοῦ κ. Βέην εγγνώριστα μόλις περὶ το-
τελος τῆς φιλοτέας; μου καὶ οὐδεποτε συνεδέθη μετ' εὐ-
τοῦ διὰ τῆς fraternité intellectuelle, τὴν δποίην θέλει νὰ
παραστήσει, οὔτε εἰχον τὴν συνθήσειν νὰ πλανύμει τὸν
τρόπον τῆς θερετικής ἀκροβατίας ἀλλὰ τὴν Παρισιότιδος καὶ ει-
μαι πολὺ εύτυχης, διότι δὲν ὑπάρχουν οὔτε τυπογραφικά
μηχαναν παραλαμβάνουσαι τὴν νεκρολογίαν τῶν ζώντων,
οὔτε άνθρωποι ἀρετοκόμενοι νὰ τερπιολογώσαι περὶ νεκρῶν.

Μετὰ βεβιτάτης ὑπολήψεως
ΚΛΑΔΙΡΡΟΗ ΑΔΑΜΙΑΔΟΥ
Δρ. τῆς Φιλοσοφίας.

Χερήκαμε ποὺ ζεῖ δι τὸ Αδαμιάδου, δτο λυπουμαστε
ἀπὲ τὴν ἀληθημήτη περιεργή, ποὺ δὲ μᾶς αύτοῖς νὰ καμπυλωμε
ως καὶ τὴ πολὺ ἔρκεστα, τὴ πολὺ ἀπλά. Ο 'Αντρέας
είτανε καυρασμένος. Πῶς νάποφύη τὴν κουράση; Ιλώς νὰ κρατήσῃ παντοτινή τὸ νοῦ σου τεντωμένο;
"Αδικο βεβιαν νὰ μήν εἶται πάντα δὲν δίδ

τέρο λυρισμὸν γ' αὐτή, δὲν ἔσβησε δύως καὶ στὴ μνήμη της. Ωστε νὰ τοῦ μείλησε τόση πειρά. Τὸ ἐναντίο θαρροῦ με, ή κ. Ἀδημάσιδου ἐπρεπε νὰ χαρεῖ διπλή χαρά, πρῶτο γιατὶ δὲν πεθάνει καὶ δεύτερο γ.ατὶ εὔτυχης νὰ διαβάσει τὴ νεκρολογία της, καὶ τέτικ νεκρολογία μάλιστα, γραμμένη ἡπο τὸν ἄκούραστο Ιστοριστὸν, Βέτη.

Ιέρεπτε νά ποῦμε και τοῦτο, που καλοφαίνεται δικαιούμενος στην ιερά μάρτυρα της Αγίας Μαρίας Ελένης, την οποία βραδιά ποὺ πήρε τὸ δίπλωμά της, μᾶς παρέγγειλε πώς δὲν ξαναγράψει πιά στη δημοτική, γιατὶ δὲ θέλει να προδώσει τὸ Πανεπιστήμιο ποὺ τῆς έδωσε τὸ "Αριστερά". Ο Βίκης δὲν τάναφερε αὐτό στην νεαρολογία της, διὸν καὶ κατένος εἶναι ποὺ μᾶς τόπει, γιατὶ θυμόθυκε τὸ λόγο ωδὴ ποιητικών δεδικιάτρια και ηθελε νά παρουσιάσει στήλες ζωγραφιστές μηδενικού λευκτή, τιγρές εικόνες μιανής πειθμένης.

ΚΑΙ ΙΟΣ ἐπικρίνοντας στήν «Εστία» τοῦ περασμένου Σεββάτου τὴν ἀριστοτεχνικὴν μετάρρφαση τῆς «Σαλώμης» τοῦ Ὁσκάρ Ούζιλδ ἀπὸ τὸν N. Πλορώτη, θρίσκει πὼ; ή μετάρρφαση ἀδικηθῆκε τρομερὰ γιατὶ ἔγει τόσας καὶ τοσες ἀγγωστες λέξεις, σὲν τῇ χλαιλοῇ, τῇ ἀνάβρα κτλ.

Το ἄρθρο κύτο εἰπώθηκε πώς σύγραψε ὁ καθηρευούσας νικώτατος γιατρὸς κ. Μ. Σκικόραρχος, μάλιστα δὲν τὸ πιστεύουμε. Τὸ πιθανώτερο εἶναι πώς τέγραψε ὁ διευθυντὴς τῆς «Πινακοθήκης», ἀρρύ μάλιστα τὸ τελευταῖο ψυλλάδιο τοῦ περιοδικοῦ του μίλωντας δι σορος κύτος οὐρανοτάγγος για τὰ βιβλία τῆς κ. Δεντρενοῦ καὶ τοῦ Βουτιερίδη σημειώνει, γι' ἔγραψες λέξεις τὸ δόκιμαριό, τὸ θραμμέρο, τὲ ὄχτιδωντες τὸ πικραλάτες, τὸ κραξίματα καὶ τότες ὅλης παρθούσες λέξεις, πηγωτές δρι; Βέβηκε στοὺς Ρωμαίους ἀλλὰ στοὺς Κινέζους τῆς «Ιεστίας» καὶ τῆς «Πινακοθήκης».

Ἡ εἰκόνα τῆς θάλασσας μάκρης ποταμού πάνω από την θάλασσαν την οποία περιβαλλόταν το ιερό της Αργοποταμίας, η οποία περιέβαινε την περιοχή της Καρυέων και της Λαγκαδών, η οποία περιβαλλόταν την περιοχή της Καρυέων και της Λαγκαδών.

ΣΤΗΝ «ΠΡΩ ΙΔ» της Πολης, 8 του Μάρτιου 1907 στη στάδιο «Ζητέμαχα και Πρόγυπτα» δημοσιεύθηκε τὸ ἀκόλουθο γράμμα τοῦ κ. Γ. Καρχεζᾶ, ποὺ βροχεύθηκε πέρα τὸ «Ἀρφανήτερίο» του στὸ διεγνωνισμὸ τοῦ «Νευμᾶ».

«ΑΞΙΩΤΙΚΕ Χ. ΔΙΣΥΘΥΝΤΙΑ,

Μετὰ πολλῆς ἀναγγ. ων ἐν τε τῷ ήμετέρῳ ἀξιολόγῳ ρύθμῳ καὶ ἐν τῷ «Γχυδρομῷ» δικτυίδες, αἵτινες καθίππονται χριστοφόρους καὶ ἀσπάζομένους τὰς τῶν λεγομάνων μελλομένων ίδεις, παρακαλῶ δ' ὑμᾶς πρὸς ἔργα κρίνωσιν τῆς ἀληθείας καὶ διεφύτισιν τούς πραγμάτους να εὔστρετησήτε καὶ καταχωρίσητε τὰ ἔργα :

Καὶ περὶ μὲν τοῦ ἐμοῦ φρονητάς ὡς δῆλως ἀπειδίζουσαν πόσε τὰς ίδεις τῶν λεγομένων μελλειρῶν νομίζω ὅτι δὲν εἶναι ἀνύγκη νὰ γίνη λόγος, καθότι εἰκοσιπενταετής δημόσιος διδασκαλικὸς βίος ἐν ἐπικείρωσι κανέντροις τοῦ καθηγμάτος Γένους, μακρὰ δρᾶστις ἐν τῇ συγγραφῇ διδακτικῶν βι-

βλίων καὶ περιεδικῶν καὶ ζέστης ψυριοπλήθης στρατιὰ μα-
θητῶν διδαγχέντων ὑπὸ ἐμοῦ πρόκεινται ἀσφαλῆ τεκμήρια
ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ταύτης.

“Οτι δέ ἀφορᾷ εἰς τὸ ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ αΝουμᾶτα δημο-
σιευθὲν ἀλφαρνητάριον, διπερ καὶ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὰ περὶ
ἔμου γραχέντα, ἀνγκαῖον θεωρῶ νὰ δηλώσω, διτι τοῦτο,
ὅς ἐδημοσιεύθη, τυγχάνει γλωσσικῶν παρηλλαγμάνον καὶ
κατά πολὺ ἀφίστεται τοῦ ἔμου ἀλφαρνητάριου, διπερ, τυντε-
τγαμένον ἐπὶ τὸν ἄρχων καὶ βάτεων, ἐφ' ὃν εἶναι συντε-
ταγμέναν πάντα τὰ ὑπὸ τῆς Π. Κ. Ε. Ὁπιτροπῆς ἀγκεκρι-
μένα ἀλφαρνητάρια, κάμνει γρήσιν κύτης ταῦτης τῆς μητρο-
κῆς γλωσσης, τὴν δοπιάν ἐγώ ὡς δημοδιδάσκαλος μετά τῶν
κορυφαίων τῆς καθ' ἡμᾶς παιδικγαγικῆς ἐπιστήμης θεωρῶ
ὡς τὴν μάνην πρέπουσαν εἰς τὰ τῆς ποιώτης παιδείσεως
διδακτικὰ βιβλία Κατὰ συνέπειαν οὖτε παραδέχομαι ως
ἔμα τρόγχο, οὔτε εὐθύνην τινά φέρω ἐπὶ τρογοῖς, οἵ ταῦτα ἐ-
δημοσιεύθησαν ἐν τῇ ρηθείσῃ ἑρμηνείᾳ, οὔτε θά ἐπιτρέψω
φυσικῷ τῷ λέγω νὰ ἐκδοθῇ ἐπ' ὄντωσατι μου βιβλίον, διπερ
ἀφίστεται τῶν ἐμῶν ἄρχων.

Δέξιοθε, παρχεκλῶ, τὴν διαβεβίωσιν τῆς ἐξιρέτου
πόδες μάζες ὑπολήψεως, μεθ' οὓς διατελῶ

Ἐγκέφαλος τῆς Ελλάς τῷ 7 Μαΐου 1907.

Παρθενίας
Ε. ΚΑΡΑΤΣΑΣ

1

ΑΥΤΑ λέει δ. κ. Γ. Καρπτζᾶς, δ Θρασερένος τυγχά-
φεα: κ.λ. 'Εμεῖς δὲ λέμε τίποτε—χν καὶ μπορούστε νὰ
ποῦμε πολλά, περανολλά, νὰ τυπώσουμε καὶ μερικά γράμ-
ματα που βρέθηκανται στὰ γέρατα μας, νὰ έγραψουμε καὶ
μεσοκά πρόματα που το γράμμα τοῦ κ. Καρπτζᾶ τάξιν
σκοτεινά κι ἀνεξήγητα. Μπορούστε νὰ μιλήσουμε καὶ μετε—
—ΐσως καὶ ΝΑ ΕΠΡΕΨΗ νὰ μιλήσουμε—, μάτι, γλώσσα
μας τὴ μασσούμε καὶ τι, φτινούμε κατέβομετρα στοὺς λογιώ-
τατους; τῆς Πόλης ποὺ ἐνγκαχάζουν ἔνα φτωχὸ δάσοςχλο,
φοιβερίζοντάς τον πάντας θάντον τοῦ στερήσουν τὸ φωμί, νάρνιε-
ται τόσο ἀδιέντουσπα τίς ίδεες του—χν εἶχε ποτὲ ίδεες—
καὶ νὰ λέει τόσο γονταὶ κ' ἔλεσιν φέρεται. "Οταν ἀρν-
τηνε τὸ βιβλίο του, γιατί δεν χρησίτανε καὶ τὶς βρεθεῖ καὶ
δὲ μᾶς γύριζε καὶ τὶς διακόπες δεσμούμες που ττέπωτε:

Ο Καρχηδόνας είναι δύσκολος στο Ζωγράφιο Σκολείο καθώς η Εφορία του Σκολείου μεταγειτίστηκε Βουργάρικη βία για νά ξεπελίσσει ένα σταγό δύσκολο. Μά καθώς πολὺ αστατική μάς γράφει άκριβος φίλος από την Πέλη « Εφορία πού αιστάνεται μ' χωτέ την τρύπα τη λευτερία, τέτιους δυσκόλους θέλει, πού θέρινοινται: στήριγμα παραμικρή φυρπούντα τις ίδεες τους» καὶ τέτιοι δύσκολοι θὰ κάνουνε μαθητάδες πού θένκι κάιέρτες, κατεργάρθες καὶ πού θα θυσιάζουντα στὸ ἀτομικό τους συφέρο κάιθις ίδεα καὶ τοις ίσως κι αὐτὴ τὴν πατρίδα.

Είπημε παραπάνου πώς έχουμε γράμματα στις χειρίδια μας. "Α θέλει δ κ. Καρατζής μής το δηλώνει μὲν καρδιά Πολιτική φημερίδα και τὰ γράμματά του δημοσιεύονται άμεσως στα «Νουμένα».

ΦΡΟΣΥΝΗ

(Απ' τὰ «Βουκολικὰ» τοῦ Chénier).

Ἄγι! βλέπω πώς δὲν προσπαθοῦν ν' ἀρέσουνε σ' ἐμένυ·
 Ή ἀδερφή μου εἶδε τὸ φῶς προτήτερχ ἀπό μένα.
 Σὺν κάποτε ἔμορφοι βοσκοί τριχυτάρυλλο κρητοῦνε,
 Σ' ἐμένα αὐτὸς γαρίζοντας ἐκείνην την κοιτοῦνε.
 Σὺν κάποτε παινεύοντες τῷ λαμπερῷ μορφῇ μου,
 «Νά τι ζωντανή σου ζουγρατιά! λένε στήν ἀδερφή, μου.
 Γιατὶ μονάχη διδόεις θέρος νῦχια ιδωμένα:
 Κανένας ἀγαπητικὸς δὲν τραγουδάεις γιὰ μένα·
 Κανεὶς δὲ λέει ήτα σκοτωθῆ, σὺν κάνω ἀγάπην, ἄλλα;
 Μάκχαρτερώ. Φτάνει ἡ καρός. Ξέρω πώς ἔχω κάλλη,
 Πώς δὲν μπορεῖ νῦθρη κανεὶς κάλλη, πιὸ ζτέλεμένη
 'Απὸ μιαν ὅψη στρογγυλή, πλεύσια μελλώ χτηλωμένη.
 Μαργαριτάρια διὸ τείρεις σ' ἓνα μικρούλλο στούς
 Καὶ μάτια κατεγγάλλεις ταῖς τούρνον τὸ γράμμα

Ν. ΧΑΝΤΖΑΠΑΣ

ΜΙΑ ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

B7

"Οταν ἔφασε ἑκεὶ, τὸ πρῶτο πρῆμα ποὺ φώτισε τὴν μητέρα της εἶταν ἀν παντεύτηκε καρικά κόρη τοῦ Ζυγούρη, καὶ οὐταν ἐμφάνισε πώς δὲ ἀξιωματίκος ἄντα ἐμφάνισε πώς δὲν ἔχουνε προτίκα, τόκοψε λασπη, παρηγορήθηκε. Στις τρεῖς βδομάδες ἡτάχνου πέθανε καὶ θεύκη της ἦν Ἐλέγκω, καὶ ἤφορε στὸν κύριο Χρῆστο ὃλο πὸ εἶναι της μὲ τὴν εὐφωνίαν γέγαντες στὰ δύο παιδιά του μετά τὸ θενάριό του.

Ἡ Κατάγκειος κατέληπτήθηκε τῇ θεικῇ τῆς πού ποτές πλιάδὲ θά τὴν ἔβλεπε, οὔτε τὸ Καρδουνχοὶ μὲ τὴν φυσικὴν του καλλονή. Καὶ θυμηθήκε τὸ φτωχό τὸ Θεοφίλο ποὺ τοῦ ἐπιχείρει τέτοιο παγγεῖδι κ' αἰσθάνουνταν βαρεῖα τὸν καρδιά της γι' αὐτό. Στὸ σπίτι δὲ ζεῖ της εἴταν ἀνυπόσφρη. Οἱ πατέρας της ἔλο θυμός κ' ἡ μητέρα της τοώγουνταν μὲ τὰ ρούχα της ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν παντρέψῃ, οἷς νὰ τὴν πᾶξαν τὰ χρονια. Ἀλλὰζ ἔτσι εἶναι μὲ μῆς τοὺς Ρωμιούς· τῷχουρε μεράκι νὰ ζεκάνουμε τὰ κορίτσια μας πριγοῦ φτάνουν στὰ δεκαπέντε χρόνια, φτάνει νὰ τὰ Βγαλουρε ἀπὸ πάνου μας, ἢν καὶ δὲν ἔχουμε κι ἔδικο μὲ τὴν ἀναθεορὴ ποὺς τοὺς δίνουμε. Εἶναι στραβὴ ἀναθεορὴ ποὺ γειτίζει τὸ κεφάλι τους ἁγέρει καὶ δὲν ἀρέσουν στοὺς ξητρες, γι' αὐτό καὶ τὰ περισσότερα μνήσκουνε στὸ ρχοὶ.

¹⁰ Η αρχή στὸ περιεγένεσον φύλακος

σκουντήσῃ ἃς είναι καὶ μέσα, τὴν πόρταν· συλλογί-
στηκε ἵσως πώς πιὸ ταχτικὸν νὰ δουλεψῇ κ' ἔτοι.
Δούλεψε, κουράστηκε ἀκόμη περισσότερο. Τὴν δερτέ-
ρα ζύπνησε ἀφανισμένος. Ἐνῶ κοιμότανε, τρεῖς ἡ-
ῶντα τὰ μεσάνυχτα, ἐπίτασε τὴν μικρὴ βήγας σπασμω-
δικός, ἀντὶς λιανοκοπαντσας καὶ σιγχανούτσικος. Στὸ
ποδάρι οἱ Ἀντρέας, νὰ βούτησῃ τὴν "Αννα ποὺ ἔτρε-
ξε καὶ δάφη". Ἀργοῦσε η "Αννα ττῆς Μοιζίτας" ἀρ-
γυνης κι οἱ Ἀντρέας. "Ἐπεισ, δὲν ἔκλειτε μάτι παρὰ
στὰ χαράματα. "Οτι που ντύθηκε, ὅτι που κάθητε
καὶ βούτηξε τὴν πίννα του στὸ καλαμάρι, παρουσιά-
στηκε πάλε ο Πάθλος, κι ἀρχίσανε οἱ ἀτελείωτες,
οἱ ἀνωφέλεοφτες, οἱ ἀπελπιστικὲς οἱ δμιλίες. "Η μό-
νη του χαρὰ στάθηκε ἡ προσοπὴ ποὺ παρατίρησε
τὴν ἴδια τὴν πρωτὴν στὴν ψεία τῆς Κατινούλας, ὅ-
ταν εἶδε νὰ γελᾷ καθάρι, τὸ νερό. "Τοτερὶς ἀπὸ τὸ
πρόγεμα, τὸ μαθημά του στὴ Σορμπόννα· πῆγε πε-
ζός, ἀπὸ σίκονομια, γιὰ τους γιατροὺς καὶ γιὰ τὰ
γιατρικά. Τοῦ ἀρέσε ἀρτό, γιατὶ τοῦ εἴτανε στέρη-
ση κ' ἡ στέρηση τώρα γιὰ τὴν ἄρρωστη, τοῦ ἐρχό-
τανε σὲν καθήκοντο γλυκό. Μὰ οἱ πλούσιοι κακο-
συνθήσανε κι ὅσα οἱ φτωχὸς μήτε τὰ βλέπει στό-
νειρό του, ἐπειδὴ καὶ δὲν τάμαθε, τοῦ λόγου τους,
ἀκόμη κι ἀνήθελε τους, τὰ γυρέονταν σὲ δὲν τάχου-

νε. Ἀλήθεια ποὺ δὲ Ἀντρέας οὗτε τὸ συλλογίστη-
κε νὰ πάσῃ ἀμάξι, μὲν δὴ τὴ βιάζη καὶ τὴν ἀχ-
μυνιὰ τοῦ καιροῦ. Ωςτότε, ἐν' ἀμάξι θὲ τοῦ ἔστρων
νε τὸ κέρι. Ἐβρέχε. Τὸ χρυτοφύλακι του γεμάτο
βιβλία, βαρι. Μὲ κόπο βαστοῦσε στὸ ἑνα χέρι τὴν
ὅμπροέλλα ποὺ δὲ ἔνεμος τὴν ἔδερνε καὶ τὴ στριφο
χτυποῦσε, μόλις ποὺ δίνε τὴν ἔσπανε. Ἰδὼσε ὡς-
που νὰ φτασῃ. Χρειαστηκε νόλλαζη, ἐνώ πρόσμενε
τὸν καὶ Ἀρτό, καὶ δὲν ἔδειχζε. Οὐα στραβά κι ἀ-
νάποδα. Πήγαινε νάνάψῃ τὴ λαμπτα κι ἔσπανε τὸ
σπίρτο, ἔκκινε τὸ χαλί. Τραβοῦσε τοιγάρο ἀπὸ τὴν
τζέπη του νὰ πιῇ τὸ τοιγάρο τοῦ ζεγλιστροῦσε ἀπὸ
τὰ δάχτυλα, καταρκυλοῦσε γάμου. Μαντίλι στὸ
κομμό του δὲν ἔβρισκε. Νὰ μην τὰ πολυλογοῦμε γά-
μέρα εμοιαζε μέρα καταραμένη, ἀπὸ τις μέρες ἕκει-
νες ὅπου καὶ τὸ νύχι σου σὲ τσουγγρανίζει, σου γί-
νεται δύτρος.

Αρτοῦ ἀπάνω, νά ἡ βίζιτα τοῦ κ. Αρτοῦ
Οσο ζαλισμένος, βαρυτεστισμένος, ίσως κ' ἐρεθισμένος
μίσα του ἔννοιαθε δ' Ἀντρίας, οὐλό τόσο χαρούμε
νο, κακμαρωμένο, πρόθυμο τὸ γιατρούδικε, καὶ σάκ
πηδηγότο. Τάναστημά του κοντούτεικο καὶ στὸ σῶμα
του παχυούλος· ἀνεβαίνοντας τὴ σκάλα γιὰ νά πάγ
στῆς Κατινούλας, σδ κάθε σκαλοπάτι λές καὶ τοῖ

των τάχρονοις του για νὰ φανῇ πιὸ μεγάλος.
Μπήκε στὴν κάμαρα. Ή σψη τῆς χειρόστης λεμ-
πρή. Τὶς συγχρηκε. Λεμπρότερη, ἀκούα τὴν δικήθεσ-
τοῦ κ. Ἀρτοῦ. Η γιατρεία του ὡς τώρα τοῦ πε-
τύχαινε. Τοῦ κατέβηκε ζαφυκά μιὰ ιδέα. Νὰ σφα-
λοίξῃ τὴν πληγή! Γιατί νὰ μὴ γλυτώσουνε κι ἐπ'
ἀζτόνε τὸν μπελά; Ισια ἵσικ καποιος συναδέρρος
του τῆς προσλήσης τοῦ μίλησε γιὰ ἔνα κακινόριο για-
τρικό, γιὰ ἔνα λεγχμένο ἰωδοφρομοσόλι. Ο κ. Ἀρ-
τος εἶχε ὅρεξη νὰ δοκιμάσῃ. Γιατρεύμενό τὸ νερό
— μαλιστα! ἔτσι τόλευε — γιατρεύμενη τώρα κ' ἡ
πληγούλα — σὲ δέκα δεκαπέντε μέρες.

Ο Αντρέας, ὅταν ἔκουσε γιὰ καινούρια για-
τοικὴ καὶ δοκιμάζει τα, σὰ νὰ δυσκρεπτήθηκε. Τί
τάχα; Μῆπω; τὸν ἐφέρνε σπίτι; γιὰ νὰ δοκιμάξῃ;
Μπάς κ' εἴτανε απίμα vīlis ή Κατινούλα: Μά-
πιὸ πολὺ στανχωρέθηκε, ὅτι ποὺ ἔχο:ὲ ὁ Αρτός
τὴν κοινέντα τῆς πληγῆς. "Εννοιωσε πινγ τὴ στιγ-
μὴ ἰκείνη ἐπρεπε ὁ θῦμος; νὰ κάμη ἀπόρριψη γερή,
νὰ πῇ τὸ λόγο του μὲ δύναμη, γιατὶ σίμωνε ὁ κλι-
τυνος, κρινότανε κάπου στὰ σκοτεινὰ τὸ τύχη τῆς
Κατινούλας. Ο τογχὸς δυσκολοβάδιστος καὶ τὸ στρα-
βοπάτημα γλήγορο. Πολὺ ἐβγενικὴ βώτησε ὁ Αν-
τρέας τὸν κ. Αρτό ζὺ τὸ νόμικες ἀπεκριθῆτο νὰ δο-

Τι θέλει ένας χριστιανός να μάθη τὸ καρίτος του φραγκούκικα κ' ἔκεινα στραβά, καὶ νὰ μὴν τὸ μάθη κάτι τι χρήσιμο ποὺ ἐν ἔκεινος τὰ γύρω, νὰ μπορῇ τὸ καρίτος νὰ ζῆται, καὶ νὰ παντρεφτῇ μ' ἔναν τῆς ταξης του. Βλέπεις ἴδοι στὴν Ἀγγλία, καθίμεις καὶ σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη πῶς ἔργαζονται τὰ καρίτοις. οὐλα στὸ τραχυδρομεῖο, οὐλα στὸν τηλέγραφο ἢ στὸ τηλέφωνο, οὐλα κακούνε τὸ γραμματικὸ σὲ καταστήματα ἐμπορικά, οὐλα πάλε δουλεύουνται τὰ μαχαζιά τοῦ λαόσου, ἔδοι ποὺ χιλιάδες δουλεύουνται στους μόλους καὶ στὰ ἑργοστασία. Βλέπεις για λιαδες καρίτοις καθίζει πρώτη ποὺ πηγαίνουνται στὴν Ἑργοστασία τους γιὰ νὰ βγάζουν τὸ φωμί τους. Τὸ ὥδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὸ χρόνιον ἀμαρτιών τὸ σκολεῖο στὰ δεκατέσσαρα, πάνε καὶ μαθαίνουνται γιὰ τέχνη, καὶ ὅταν γένουνται εἰκοσι χρονώ μποροῦν νὰ βγάζουν εὐκόλα τὸ φωμί τους, ἐνῶ σὲ μὲς τῶν μὲν πλουτίων τὰ παιδιά γυροῦνται ἀπὸ καρένε σὲ καφένε, χωρίς νὰ κάμουνται τίποτις, καὶ χωρίς νὰ φροντίζουνται οἱ γονοὶ τους νὰ τὰ μαθουνται καμιὰ τέχνη ἢ ἐπιστήμη ὡστε μὲν μέρα νὰ πικάσουν τόπο, καὶ τὰ παιδιά τῆς μεσηλίας ταξης ζητοῦν θέση ἢ στὴν Κιβέρνηση ἢ σὲ κανέλα ἐμπορικὸ καταστήμα. οὐτοὶ εἰσιν οἱ καινωνικοὶ μας τροχὸς γυριζει παντα στὸ σιραβό δόμο.

Τὸ ὥδιο συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς καὶ τοὺς Χρήστους, ποτὲ δὲν ἔκαμε καμιὰ δουλεία ἐν καὶ διπέρας του πολλές φορές προσπεκθήσεις. Τὸν χαλκούνται καὶ ἡ μητέρα του, παιρνούνται παντα τὰ δίκια του, καὶ κρύσσονται τὶς παμπές του ἀπὸ τὸν ἔντρα της. Ωστε τοῦ κακομούρη τοῦ καὶ τοῦ Χρήστου μ' οὐλα τὰ χρήματα ποὺ εἶχε, τοῦ ἔρχονται οὐλα στραβά, καὶ ἔτοι περνοῦνται δικαὶος καὶ κακές ποὺ εἶχε, καὶ ψυχρὸς χωρίς καμιὰ ὥρα εὐτυχισμένη στὸ σπιτικὸ του. Αρχιτεκτονικὴν ή Κατήγορων νὰ μεγαλώῃ, καὶ μερικές φορές μαζίζαν τὰ μάτια της, καὶ γυναικούς τὸ κεφάλι της γιὰ τὸ ἀδεικο ποὺ ἔκαμε στὶς φτυάρες τὸ Θεόφιλο. Φιλενάδες δὲν εἶχε παρὰ μόνο τὶς κόρες τοῦ Ζυγούρη, ἐν καὶ τὶς ζούλειες. Έκεῖνες δύος εἶταν καλὰ καρίτοις, καὶ καλῆς φαμίλιας, πολὺ διαφορετικὰ τῆς Κατήγορως.

Ἐλειπαν τότες στοὺς Κορφούς διοὺς εἶχανε συγγενῆδες, καὶ ἔζαφνα στὰ καλὰ καθεύδεντα λαβαίνει η Κατήγορων ἔνα γράμμα τους ποὺ τῆς λέγανε πώς κα-

κιμάρη. Καταλαβεῖ δι γιατρὸς πὼς τοῦ ξέρυγε ὅτο παὶ λέξη καὶ διαγκασε τὰ χιλιάκια του. Κάτι φιθέρισε μαλιστα, κατι μουρμούρισε γιὰ τὸ γιατρικὸ του, δηλαδὴ πὼς τὸ δοκιμαστανε καὶ οὐλοὶ, πως τους πάτυνε παντα. Γιὰ τὴν πληγὴν δύως ἀδύνατο νὰ τὸν πείσῃ δ' Ἀντρέας. Φαινεται κιόλας πὼς ζεματίστηκε λιγάκει διόλος μὲ τὸ ιωδοφορμοσόλι καὶ ἔβγαινε τὸ φιλότυμο στὴ μέση. Γύρεβε νὰ δείξῃ πὼς μπορεῖ θάρατα. Τὸν παρακαλοῦσε θερψά δ' Ἀντρέας νάρθηση νὰ περασουν τουλάχιστο δύο βδομαδες. Γιὰ τὴν ὥρα, τὰ πραματα πηγαίναντα καλα. Περιπτὸ νὰ τέλλασσιμε. Καλὰ είναι, καλὰ νὰ μείνουνται. "Αν κλεισουμε τὴν πληγήν, θέρχουμε θέρη. "Αφτὸ πιὰ τὸ δοκιμαστεῖ δ' Ἀντρέας καμποτοὺς ψοφές, πιο σίγουρα παρὰ ποὺ δοκιμασε δι γιατρὸς τὸ γιατρικὸ του. "Αν ἔχουμε δύος θέρην, θὰ πειραγχῆ φυσικὰ καὶ τὸ νεφρί. Ποιοὶ ποτέ του στοχαστηκε νάρθηση κάμαρα διοὺς ἔπιασε η φωτια; Θὰ κατῆ ἀμέσως οὐλακαιρο τὸ σπίτι. "Απὸ τὴν μιὰ μεριὰ θὰ χυθῇ ἀδαπταχτα η φλέγα καὶ στὴν οὐλην. "Ο θέρωπος δὲν είναι μονάχα ποδαρια, μονάχα χέρια, μονάχα καρδιά η μονάχα νεφροί τὰ καθέκαστα στὸν ὄγκωντο μας συγκρατοῦνται καὶ συμπονοῦνται. Ο γιατρὸς έστι δὲ νοιαζεσαι πότε τὴ μύτη καὶ πότε τὴ γλώσσα. οὐλα μαζί πρέπει νὰ τὰ νοιαστῆς, ἀφοῦ τὸ γιατρικὸ που θὰ διορίσῃ γιὰ τὴ γλώσσα, μπορεῖ ἔζαφνα καὶ νὰ πειρασῃ τὴ μύτη. Μάλιστα ὅταν η γλώσσα εἴπαθε, προσέχεις ἀκόμη περισσότερο μήπως πάθη τίποτις καὶ η γειτονιά. "Ησυχη λοιπὸν τὴν πληγή, γιὰ νὰ μὴν αντηγήσῃ κανένας ἀντίχειτος οὐλοῦ πουθενά.

(ἔκολουθει)

ραβωνιάστηκε ἡ μεγαλη μὲ κάποιο Κόντε Δε Κάντο πολὺ πλούσιο, καὶ σὲ κανίνα μῆνα θὰ γίνηται γάμος στὴν Ἀθήνα καὶ θίλουνται τὴν Κατήγορων νὰ είναι παράνυφη. Ή κερά Χρήσταινα ἀν καὶ ζερωστη τότες, πήγε νὰ πεταξῃ ἀπὸ τὴ γαρά της, ὅπε γιὰ τὸν ἀρρενώνα τῆς Φρόσως τοῦ Ζυγούρη. οὐλά γιὰ τὴν πρόσκληση τῆς κόρης της νὰ είναι παράνυφη, γιατὶ θὰ γνωρίζουνται μὲ καλὸ κόσμο, καὶ μὲ τὸν οὐρρωφι της μποροῦσε νὰ τύχῃ κανένα νὰ τὴν ἀγαπήσῃ. Είτανε η πρώτη φορὰ ποὺ η Κατήγορω θίλησε στὸν κόσμο, καὶ θίλησε πολὺ φυγούρα, γιατὶ εἶταν πολὺ οὐλόφρος καρίτοις, καὶ ἔπαιζε καὶ πιάνο σὰν προφεσόρας.

"Αρχισαν λοιπὸν οἱ ἑτομασίες γιὰ τὰ φυῖα της γιατὶ η κερά Χρήσταινα τοῦτο στὸ νοῦ της νὰ φανῇ ἡ κόρη της ἡ καλύτερη στὸ γάμο, καὶ σ' ἔνα τέτοιο γάμο σημαντικό. Έκεῖ ποὺ γίνουνται οἱ προετοιμασίες γιὰ τὰ λούσα της, λαβαίνει ἔνα γράμμα ἀπὸ τοὺς Κορφούς ἀπὸ τὴ Φρόσω, ποὺ τὴν προσκαλεῖσε νὰ πάγι ἔκει καὶ νὰ μείνῃ μαζί τους ώς τὸν καιρὸ ποὺ θίλουνται στὴν Ἀθήνα γιὰ τὸ γάμο, γιατὶ θέλει νὰ τὴ γνωρίσουν τὰ πεθερικά της. Η κερά Χρήσταινα, ἀμα τέκουσε, τρέχει ἵσια στὴ Μητρόπολη καὶ ἀνάφτει μιὰ λαμπαδία μπροστά στὴν Παναγιά, καὶ λέει καὶ τοῦ παπή νὰ κάμη μὲ παρακληση. Τὴς φανηκαν οὐλα ποὺ εἶταν θεοῦ οίκονομια, καὶ διὰ γλήγορα θίλοιζη η τύχη τῆς κόρης του.

Αὐτὰ οὐλα τέκαρνε η κερά Χρήσταινα, γιατὶ διλος δη νοῦς της εἶταν στὴν κόρη της, χωρίς νὰ συλλογιέται τὸν ἁυτό της καὶ τὴν ύγεια της. Είχε κατηπίσει πολὺ στὰ τελευταῖς χρόνικ, καὶ δη ἔντρας της τοῦθεπε μὲ πόνο τῆς καρδιᾶς του. Τώρα κοντά σ' οὐλα, εἶχε καὶ τοὺς ρεματισμοὺς, καὶ εἶταν κατέκοιτη ἀπὸ τοὺς πόνους. Ο καὶ Χρήστος τῆς ἔδωκε νὰ καταλάβῃ δι τὸν διπάς είναι η θέση της δὲν πρέπει νέφρηση τὴν Κατήγορων νὰ πάγι ούτε στοὺς Κορφούς, ούτε στὸ γάμο, γιατὶ τι θὰ πῆ καὶ δη κόσμος. Η μητέρα της τοῦ θανατά, καὶ η κόρη της νὰ τρέχῃ στὰ πανηγύρια. Φώναζε τὸ γιατρὸ νὰ τὴν δη, καὶ αὐτὸς ἀμέσως εἶπε πὼς πρέπει νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ νὰ πάνε στὸ Λουτράκι, γιὰ νὰ κάμη μερικὰ μπάνια.

Τὴ βρήκε πολὺ ζερωστη, καὶ πὼς πρέπει νὰ τὴ βαστοῦν πολὺ ησυχη καὶ νὰ μὴν τὴν ἀφίνουν νὰ συγκένται γιὰ τὸ τίποτις. Αποφασίστηκε λοιπὸν νὰ φύγουν τὴν κατόπι μέρα γιὰ τὸ Λουτράκι. Ο κακομούρης δη καὶ Χρήστος, ποὺ εἶταν καλὸς φρελάτης καὶ λάτρεβε τὴ γυναικα του, φρόντισε καὶ επιασε τὶς καλύτερες κάμαρες στὸ ζενοδοχεῖο «Αΐ Πηγαί», ποὺ εἶταν τὸ πιὸ ησυχο, καὶ καταλληλο γιὰ τὴν περίσταση, καὶ η Κατήγορω έχασε καὶ τοὺς Κορφούς καὶ τὸ γάμο ποῦταν προσκαλεσμένη γιὰ παράνυφη, καὶ οὐλοὶ δὲ συλλογισμούνται παρὰ τὴ μητέρα της καὶ τίποτις οὐλο.

Είτανε η ἐποχὴ ποὺ δι κόσμος ἔτρεχε ἔκει γιὰ τὰ λουτρά, καὶ τὸ ζενοδοχεῖο εἶταν γεμάτο, οὐλά καὶ άλιγη μουσική. Δὲν εἶταν οὐλοὶ κανένας στὴν καρδιὰ παρὰ η φαμίλια τοῦ Κόντε Δε Κάντο, καὶ διτον θίλουνται τὴν Κατήγορων νὰ παίζῃ στὸ πιάνο διοὺς θίλεψη, τὸ τόληρος έλεγε, νὰ πηγαίνῃ κανεὶς σὲ τέτοιο μερος διου βλέπεις ζηθρώτους χωρίς δουλεικ καὶ νέους καὶ ηλικιωμένους νὰ περνοῦν οὐλη τους τὴν ημέρα χριστοποίουνταις;

Πήγε λοιπὸν η Κατήγορω στὴν Παλμύρα ποὺ τὴν περίμεναν, καὶ ούτερη ἀπὸ τὸ φαγή, έκει ποτὲ τὴν έκυπη του, γιὰ τὸν οὐρρωφο της, καὶ νὰ τὴν προσκαλέσῃ νὰ φανει μαζί ἔκεινα τὸ βραχίονα στὴν Παλμύρα δι που μένησαν, καὶ νὰ οέρη μαζὶ καὶ τὴ μουσική της. Η Κατήγορω χριστομενη δέχτηκε. Ήταν καὶ αιστάνουνται τὰ νεῦρα της παρχημένα. Είτανε πολὺ φυγούρα θίλησε καὶ τὴν παρατέρα της ποτὲ τὸν λαχταρότερο κόσμο ὅτι η Κάντο. Είτανε οὐληθευτική συνειδησμένη, ἐν καὶ πολὺ τὸ λαχταρότερο. Τὸπε στὴ μητέρα της, έκαμε κουρκυριο, καὶ ζερχεις νὰ έτοιμαζεται. Ντύθησε πολὺ άπλα, οὐλά δη, τι καὶ δι φοροῦσε τὴν πήγαινη. Ο καὶ Χρήστος ποὺ τὴν καμαρώνει, έστειλε εἴκα χριστος: μὲ διού οὐλογια γιὰ νὰ τὴν πάγη στὴν Παλμύρα, γιὰ νὰ μὴ φανῇ κατὰ τὴν ίδια του κατώτερη ἀπὸ τὴ φαμίλια του. Κόντε Δε Κάντο.

Είτανε οὐληδός ζηθρωπος, οὐλά εἶχε μεγάλη ιδία γιὰ τὸν έκυπο του, γιατὶ ἀπὸ τὸν πρότιτος ἔγεινε δι, τι εἶτανε, καὶ δὲν ητέπονται τὸν καρπὸ της, χωρίς νὰ συλλογιέται τὸν ἁυτό της καὶ τὴν ύγεια της. Είτανε τὸν πρότιτο της πρέπει: η θέρηση τὴν Κατήγορω νὰ πάγι ούτε στὸ γάμο, γιατὶ τι θὰ πῆ πη καὶ δη κόσμος. Η μητέρα της τοῦ θανατά, καὶ η κόρη της νὰ τρέχῃ στὸ πατήση στὸν πρότιτο ποὺ δὲν έννοοῦσε νὰ ζείρη δι κόσμος τι εἶτανε αὐτὴ καὶ δη ἀντράς της πρότιτος πέντε χρόνια, καὶ αὐτὸς τοῦ κοπάνιζε καθε μερικὴ πὼς δὲν πρέπει νὰ τὸ ζείρωτους χωρίς δουλεικ καὶ νέους καὶ ηλικιωμένους νὰ περνοῦν οὐλη τους τὴν ημέρα χριστοποίουνταις;

Πήγε λοιπὸν η Κατήγορω στὴν Παλμύρα δι που τὴν περίμεναν, καὶ ούτερη ἀπὸ τὸ φαγή, έκει ποτὲ τὴν έκυπη του, γιὰ τὸν οὐρρωφο της, τὸν ζερχημένη μουσική. Δὲν εἶταν οὐλοὶ κανένας στὴν καρδιὰ παρὰ η φαμίλια τοῦ Κόντε Δε Κάντο, καὶ διτον θίλουνται τὴν Κατήγορω νὰ παίζῃ στὸ πιάνο διοὺς τρέχηση, τὸ τόληρος έλεγε, νὰ πηγαίνῃ κανεὶς σὲ τέτοιο μερος διου βλέπεις ζηθρώτους χωρίς δουλεικ καὶ νέους καὶ ηλικιωμένους νὰ περνοῦν οὐλη τους τὴν ημέρα χριστοποίουνταις;

Πήγε λοιπὸν η Κατήγορω στὴν Παλμύρα δι που τὴν περίμεναν, καὶ ούτερη ποτὲ τὸ φαγή, έκει ποτὲ τὴν έκυπη του, γιὰ τὸν οὐρρωφο της, τὸν ζερχημένη μουσική. Δὲν εἶταν οὐλ